

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2005 • ΤΕΥΧΟΣ 45

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Εὐρώπη σέ τροχιά δικτατορίας;	σελ. 1
Τὰ σύμπαντα σήμερον χαρᾶς πληροῦνται	σελ. 2
Ἐξόδιος λόγος	σελ. 4
Ὁ «ἐγκεφαλὸς θάνατος» δέν εἶναι θάνατος!	σελ. 6
Κηφηνεῖον «Ἡ ὥραία Ἑλλάς»	σελ. 11
Σελίδες Διδαχῆς	σελ. 14
Ἐπιστολές Ἀναγνωστῶν	σελ. 15
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 18
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 20

Η ΕΥΡΩΠΗ ΣΕ ΤΡΟΧΙΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ;

Σέ ὄσους εἶχαν ἀμφιβολίες καὶ ἐπιφυλάξεις γιὰ τό ποῦ πηγαίνει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσις, ἦλθε νά τίς διαλύσει ἡ Ὁδηγία τῆς Ε.Ε. γιὰ τὴν παρακολούθηση ὄλων τῶν ἐπικοινωνιῶν [σταθερὰ καὶ κινητὰ τηλέφωνα, φάξ, ἠλεκτρονικὸ ταχυδρομεῖο (e-mail)] τῶν Εὐρωπαίων πολιτῶν.

Τὴν Ὁδηγία ψήφισε στίς 14 Δεκεμβρίου 2005 τό Εὐρωκοινοβούλιο, ἐνῶ εἶχε προηγηθεῖ σχετικὴ ἀπόφασις τῶν ὑπουργῶν Δικαιοσύνης τῶν 25 χωρῶν-μελῶν τῆς Ε.Ε. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Ὁδηγίας εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ τίς χῶρες-μέλη.

Ἡ ὀλομέλεια τῶν δικηγορικῶν συλλόγων

τῆς χώρας μας σέ ἀνακοίνωσή της χαρακτηρίζει τὴν Ὁδηγία ὡς τό «μεγαλύτερο ἠλεκτρονικὸ φακέλωμα τῆς Ἱστορίας» καὶ ζητεῖ τὴν ἀκύρωσή της. Σέ συνεργασία μὲ τὸν Εὐρωπαϊκὸ Δικηγορικὸ Σύλλογο, πού ἀριθμεῖ 700.000 μέλη, προαναγγέλλουν οἱ Ἕλληνες δικηγόροι προσφυγὴ στό Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων γιὰ τὴν ἀκύρωσι τῆς ἐν λόγῳ Ὁδηγίας.

Καλά θὰ κάνουν οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι νά προσφύγουν στό Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον, ἂν καὶ ἐμεῖς δέν ἐλπίζουμε ὅτι τό Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον μπορεῖ νά ἐναντιωθεῖ στίς βασικὲς ἐπιλογές καὶ ἐπιταγές τῶν ἀφεντικῶν

πού έρχονται από άλλο.

‘Η ‘Οδηγία αυτή ανατρέπει τό άρθρο 19 του ‘Ελληνικού Συντάγματος πού λέγει τά έξής: «Τό απόρρητο τών επιστολών και τής ελεύθερης ανταπόκρισης ή επικοινωνίας μέ όποιονδήποτε άλλο τρόπο είναι απόλυτα απαραβίαστο. Νόμος όρίζει τίς έγγυήσεις υπό τίς όποιες ή δικαστική αρχή δέν δεσμεύεται από τό απόρρητο για λόγους έθνικης ασφάλειας ή για διακρίδωση ιδιαίτερα σοβαρών εγκλημάτων».

‘Εκείνο πού ακόμη περισσότερο προβληματίζει για τό πού πηγαίνει τελικά ή Ε.Ε. είναι ή καθαρά όργουελική όρολογία πού χρησιμοποίησε τό Εύρωκοινοβούλιο για νά αιτιολογήσει τήν ύπερψήφιση τής έπαισχυντης ‘Οδηγίας. Μίλησε για «θρίαμβο τής Δημοκρατίας και τών άτομικών δικαιωμάτων τών Εύρωπαίων πολιτών»!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΑ ΣΗΜΕΡΟΝ ΧΑΡΑΣ ΠΛΗΡΟΥΝΤΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

του ‘Αρχιμανδρίτου Γεωργίου

Καθηγουμένου τής ‘Ιερᾶς Μονῆς ‘Οσίου Γρηγορίου ‘Αγίου ‘Ορους

Πράγματι, κάθε πιστός και ευσεβής χριστιανός, όπου γής, χαιρείται χαράν μεγάλην, διότι έτέχθη ό Σωτήρ.

Συγχαίρουν οί άγιοι άγγελοι και οί ψυχές τών ‘Αγίων.

Χαίρονται και οί κοσμικοί άνθρωποι, γιατί στίς μεγάλες έορτές σπάζει ή μονοτονία τής καθημερινότητας και ό έορταστικός διάκοσμος τούς ξεκουράζει. ‘Οπως έλεγαν και οί αρχαίοι ‘Ελληνες: «βίος ανέορταστος, όδός άπανδόχευτος».

‘Αλλά ή χαρά τών πιστών ψυχών δέν είναι μόνο ψυχολογική, έξωτερική, πρόσκαιρη. Είναι βαθείά πνευματική. Πηγάζει από τήν αίσθησι τής άπείρου αγάπης και φιλανθρωπίας του ‘Αγίου Θεού πού εκδηλώθηκε μέ τήν ενανθρώπησι του Λόγου.

‘Αναφωνεί ή πιστή ψυχή μέ τόν άγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο:

«‘Ω τής καινῆς μίξεως! ‘Ω τής παραδόξου κράσεως! ‘Ο ‘Ων γίνεται και ό άκτιστος κτίζεται και ό άχώρητος χωρείται... Και ό πλουτί-

ζων πτωχέυει πτωχέυει γάρ τήν έμήν σάρκα, ίν’ έγώ πλουτήσω τήν αυτοῦ θεότητα. Και ό πλήρης κενουται, ίν’ έγώ τής εκείνου μεταλάβω πληρώσεως. Τίς ό πλουτος τής αγαθότητος; Τί τό περι έμέ τουτο μυστήριο; Μετέλαβον τής εικόνας και ούκ έφύλαξα· μεταλαμβάνει τής έμῆς σαρκός, ίνα και τήν εικόνα σώση και τήν σάρκα άθανάτιση»¹.

Πηγάζει ακόμη ή χαρά από τήν δωρηθείσα στους άνθρωπους ειρήνη και ευδοκία του Ουρανίου Πατρός.

Διδάσκει ό άγιοσ Γρηγόριος ό Παλαμᾶς ότι και πρό Χριστού ύπήρχαν μερικοί δίκαιοι άνθρωποι, πού είχαν δεχθῆ τήν ειρήνη του Θεού. ‘Αλλά αυτή ή ειρήνη ήταν χωρίς τήν «ευδοκία», γιατί ό Λόγος δέν είχε σαρκωθῆ. Δέν ήταν «τελεία και άμετάθετος», ούτε έδίδετο σέ όλους τούς ανθρώπους².

Μέ τήν σάρκωσι του Λόγου επήλθεν ειρήνευσις, συμφιλίωσις και καταλλαγή του επαναστατημένου ανθρώπου προς τόν Θεόν.

‘Η προς τόν Θεόν επιστροφή και ειρήνευσις

1. Λόγος ΛΗ’, *Είς τά Θεοφάνεια*, 13.

2. ‘Ομιλία ΝΗ’

διά του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ συνετέλεσε, ὥστε νά ἀποκατασταθῆ καί ἡ ἐσωτερική εἰρήνη στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί ἡ πρός ἀλλήλους εἰρήνη καί ἀγάπη.

Μποροῦμε πραγματικά νά χαιρώμαστε, ὅταν ἀπολαμβάνουμε βαθεῖα εἰρήνη μέ τόν Θεό, τόν ἑαυτό μας καί τόν συνάνθρωπο.

Ἦ σύγχρονος ἄνθρωπος, πού δέν χαίρεται γιατί δέν εἰρηνεύει, προσπαθεῖ μέ τήν ἐξωστρέφεια νά ξεχάσῃ τήν δυστυχία του. Γι' αὐτό δέν θέλει νά μείνῃ οὔτε γιά λίγο ὁ μόνος του, χωρίς κάποιο ἐξωτερικό ἐρέθισμα νά τόν ἀπασχολῇ.

Γράφει κάπου ὁ Πασκάλ, ὅτι ὁ πιό δυστυχῆς ἄνθρωπος εἶναι ὁ βασιλιάς. Γι' αὐτό ἔχει πάντα κοντά του τόν γελωτοποιό, γιά νά τόν κἀνῃ νά ξεχνᾷ τήν δυστυχία του.

Σύγχρονες μορφές γελωτοποιῶν γιά τόν ἄνθρωπο, πού τοῦ λείπει ἡ εἰρήνη καί ἡ χαρά τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τό ραδιόφωνο, ἡ τηλεόρασι, τό διαδίκτυο, τό κινητό τηλέφωνο, οἱ ἀπρόσωπες καί θορυβώδεις διασκεδάσεις, ἡ μέθη τῆς ταχύτητας, ὁ ἀκτιβισμός.

Εὐτυχεῖς ὅσοι θά μείνουν γιά λίγο μόνοι τους, θά διαπιστώσουν τό ἐσωτερικό τους κενό καί ἀνικανοποίητο καί θά ἀναζητήσουν τόν Λόγο.

Εὐτυχεῖς ὅσοι θά ἐτοιμάσουν τόν ἑσω ἄνθρωπο γιά νά ἀνακλίνουν σ' αὐτόν τόν σαρκωθέντα Θεό. Τότε πράγματι θά εἰρηνεύσουν καί θά χαροῦν.

Ἦ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, μέ τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ, θά μᾶς βοηθήσῃ νά συνειδητοποιήσουμε τόν ἀγῶνα πού πρέπει νά κάνουμε γιά νά εἰρηνεύσουμε μέ τόν Θεό, τόν ἑαυτό μας καί τόν συνάνθρωπό μας:

«Αὐτήν τήν εἰρήνην νά φυλάσσουμε, ἀδελφοί, ὅσο μποροῦμε. Διότι αὐτήν ἐλάβαμε ὡς κληρονομία ἀπό τόν Σωτήρα μας πού ἐγεννήθη σήμερα καί μᾶς ἔδωσε τό Πνεῦμα τῆς νίθεσις, διά τῆς ὁποίας γινόμεθα «κληρονόμοι

*μέν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ»*³.

Ἦ εἰρηνεύωμε λοιπόν μέ τόν Θεό, τηρώντας ὅσα εἶναι εὐάρεστα σέ Αὐτόν: τήν σωφροσύνη, τήν φιλαλήθεια, τήν δικαιοπραγία, τήν καρτερία στίς προσευχές καί τίς δεήσεις, «ἄδοντες καί ψάλλοντες ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν»⁴ καί ὄχι μόνο μέ τά χεῖλη.

Ἦ εἰρηνεύωμε μέ τούς ἑαυτούς μας, ὑποτάσσοντας τήν σάρκα τῷ πνεύματι (τό σαρκικό φρόνημα στόν νόμο τοῦ Πνεύματος), ἐκλέγοντας νά ζοῦμε ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ συνείδησίς μας καί φροντίζοντας, ὥστε ὁ ἐσωτερικός μας κόσμος τῶν λογισμῶν νά κινῆται μέ κοσμιότητα καί καθαρότητα. Διότι ἔτσι μόνο θά καταστειλωμε τόν ὄντως ἐμφύλιο πόλεμο πού διεξάγεται μέσα μας.

Ἦ εἰρηνεύωμε μεταξύ μας, «ἀνεχόμενοι ὁ ἕνας τίς ἀδυναμίες τοῦ ἄλλου καί συγχωρώντας, ἄν τυχόν κάποιος ἔχει παράπονο ἀπό τόν ἄλλον, ὅπως καί ὁ Χριστός μᾶς συνεχώρησε»⁵ καί δείχνοντας μεταξύ μας εὐσπλαχνία πού πηγάζει ἀπό τήν μεταξύ μας ἀγάπη, καθὼς καί ὁ Χριστός ἀπό τήν ἀγάπη Του καί μόνο πρός ἑμᾶς μᾶς εὐσπλαχνίσθηκε καί γιά χάρι μας ἐνηνθρόπησε.

Ἦ ἔτσι, λοιπόν, ἀφοῦ ἀνορθωθοῦμε ἀπό τήν πτώσι τῆς ἁμαρτίας μέ τήν δική Του βοήθεια καί Χάρι καί ἀφοῦ ἀνεδοῦμε (πνευματικά) διά τῶν ἀρετῶν, θά ἀποκτήσουμε «τό πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς»⁶ ἀπό ὅπου περιμένουμε τήν ἐλπίδα μας νά λυτρωθοῦμε ἀπό τήν φθορά καί νά ἀπολαύσωμε τά οὐράνια καί αἰώνια ἀγαθά ὡς τέκνα τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

Αὐτή τήν ἀπόλαυσι εὐχομαι ὅλοι ἐμεῖς νά ἐπιτύχωμε κατά τήν μέλλουσα ἐνδοξη Παρουσία καί Ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν Ὅποιον ἀνήκει δόξα εἰς τούς αἰῶνας. Ἦ Ἀμήν»⁷.

Ἦ Ἅγια Χριστούγεννα 2005

3. Ρωμ. η' 17.

4. Ἦ Εφ. ε' 19

5. Πρβλ. Κολ. γ' 13.

6. Φιλ. γ' 20.

7. Ὁμιλία ΝΗ', *Εἰς τήν κατά σάρκα σωτήριον Γέννησιν τοῦ Κυρίου*, 15.

ΕΞΟΔΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Εἰς τόν Μακαριστόν Μητροπολίτην Σισανίου καί Σιατίστης Κυρόν Ἀντώνιον*
Θεολογίας Μοναχῆς

Καθηγουμένης τῆς Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Μικροκάστρου Σιατίστης

Μακαριώτατε
 Σεβασμιώτατοι
 Σεβαστοὶ Πατέρες
 Προσφιλέσ πληρωμα τῆς Ἀγίας μας Ἐκ-
 κλησίας

“Ὅσα εὐφημα εἰπώθησαν ὑπὸ τῆς σεβασ-
 μίας μακαριότητός σας καὶ ἀπὸ τοὺς λοιπούς
 προλαλήσαντας εἶναι μία βραχύτατη ἀναφορὰ
 στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ πολυσεβάστου ποιμε-
 νάρχου μας.

Πολύ ἰσχνότερος θὰ εἶναι ὁ δικός μου λό-
 γος, ὁ ὁποῖος καὶ καθηκόντως ὀφείλει νὰ εἶναι
 βραχύς. Ἀντιπροσωπεύει ὁμως ἓνα ζωντανὸ
 κομμάτι τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴ μερίδα τῶν
 Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν, γιὰ τὴν ὁποία μέ-
 γιστο ἐνδιαφέρον ἐπέδειξεν ὁ μακαριστὸς Γέ-
 ροντας.

Ὁ ἴδιος ἔζησε ἀσκητικῶς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς
 πόλεως, στὸ ἀσκητήριο τοῦ Ἐπισκοπείου του,
 μόνος μονώτατος, ἐνώπιος ἐνωπίῳ τῷ μόνῳ
 ἀληθινῷ Θεῷ, ἐγκρατευόμενος, νηστεύων κα-
 τὰ τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν, ἐπαγρυπνῶν ὡς
 νυκτικὸραξ ἐν οἰκοπέδῳ, ὑπερευχόμενος διὰ
 τὸν σύμπαντα κόσμον, τὴν φιλότατη πατρίδα,
 τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν καὶ ὡς ἄλλος
 Ἰωβ ἰλασκόμενος τὸν Θεὸν καθ’ ἡμέραν διὰ τὰ
 πολυπληθῆ τέκνα του μήπως ἡμάρτησαν εὐω-
 χούμενα ἢ πειραζόμενα ἢ ἀγνοοῦντα.

Ὁ διακαῆς πόθος του νὰ μὴ κλείση ἡ θύρα
 τοῦ θεοῦ ἐλέους τὸν ὠθοῦσε συνεχῶς εἰς τὸ νὰ
 ἀνάπτει καινούργιες μοναστικές ἐστίες ἢ νὰ
 συνδαυλίζει τίς σθησμένες γιὰ νὰ θερμαίνουν
 καὶ νὰ φωτίζουν τὸ μαρτυρικὸ λαὸ τῆς Βοϊ-
 ακῆς γῆς.

Ἀξιόθηκε νὰ ἀνάψει ὀκτῶ τέτοιες λαμπά-
 δες, τὴν ὄγδοη μάλιστα δυὸ μέρες πρὶν ξεκινή-
 σει ὁ Γολγοθᾶς τῆς δοκιμασίας του, πού ἂν γι-
 γαντώσουν, πολλὴ εὐλογία θὰ χυθῆ σ’ αὐτόν

τόν τόπο. (Γιὰ τὴν ὄσιακή βιοτὴ του καὶ τὴν
 φιλομόναχη ποιμαντικὴ του θὰ γνωρίσουμε
 περισσότερα στὴν λιτὴ ἔκδοση τῆς Μονῆς μας
 μέ τίτλο «ὁ Μοναχὸς καὶ φιλομόναχος Ἐπί-
 σκοπος», πού θὰ διανεμηθῆ στό τεσσαρακον-
 θήμερο μνημόσυνο εἰς μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος
 ποιμενάρχου μας ὡς προσφορὰ τῆς Ν. Αὐτοδι-
 οίκησης Κοζάνης).

Ἀλλά, ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀνατρέξωμε
 αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν πλούσια πνευματικὴ αὐτὴ
 καρποφορία, γιὰ τὴν ὁποία ταπεινῶς, ἀφα-
 νῶς, θεοφιλῶς καὶ φιλανθρώπως ἐκοπίασε ἐπὶ
 τριάκοντα ἓνα ἔτη στὸ γεωργιο τοῦτο ὁ Μονα-
 χὸς Ἐπίσκοπός μας, φθάνουν οἱ τελευταῖοι
 τρεῖς μῆνες τῆς φοβερῆς δοκιμασίας του νὰ ζυ-
 γίσουν καὶ ἀποτιμήσουν τὸ πνευματικὸ βάρος
 τοῦ ὀσιωτάτου Πατρός.

Ὅπως τὸν ὠριμο καρπὸ τὸν προδίδει τὸ
 ἄρωμά του, ἔτσι καὶ τὸ δικό του πνευματικὸ
 ὠρίμασμα φανερώθηκε στὴν πληρότητά του
 στὸ τελευταῖο διάστημα.

Σάν ὠριμο σταφύλι πού τὸ ἔκοψε ὁ ἀμπε-
 λουργὸς καὶ τὸ μοίρασε «εἰς θρῶσιν πολλοῖς»,
 ἔτσι καὶ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸ ἴδρυμα τοῦ πό-
 νου ἦταν «ξένη γεύση» γιὰ τοὺς πολλοὺς.

Σάν τὸν μαγνήτη εἴλκυε τοὺς πάντες. Λευ-
 κοντυμένοι γιατροὶ καὶ νοσοκόμες, μαυροντυ-
 μένοι κληρικοὶ καὶ μοναχοί, ἀνώνυμοι καὶ
 ἐπώνυμοι λαϊκοί, πού σχηματίζαν ἀλυσίδα,
 ἔκλιναν εἰς προσκύνηση ταπεινά, ἀσπάζονταν
 τὸ χεῖρι του καὶ ἔπαιρναν τὴν εὐλογία του.

Ἀλλά ὁ Θεὸς πύρωσε τὸ χωνευτήρι τῆς
 δοκιμασίας τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἡ φωτιὰ ἀνα-
 ψε ἑπταπλασίως. Ἐγινε ὑψικάμινος γιὰ νὰ
 λάμψει ὁ χρυσός.

Ἀγόγγυστος, καρτερικός, ὑποτακτικός,
 συνεργάσιμος, παραδομένος στίς ἀποφάσεις
 τῶν γιατρῶν καὶ τίς περιποιήσεις τῶν παιδιῶν
 καὶ τῶν συγγενῶν του.

* Ἐξεφωνήθη στίς 18 Δεκεμβρίου 2005 κατὰ τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ
 στὴ Σιάτισσα.

Δάκρυα συγκίνησης έτρεχαν από τά μάτια του καθώς έβλεπε αυτήν τήν αϋθόρμητη τιμή τών ανθρώπων.

Στό μοναστήρι, όπου επέλεξε νά περάσει τό επίλοιπο τής ζωής του αισθάνθηκε πώς θρίσκει στο σπίτι του. Δυό μήνες μεγάλης εύλογίας για τούς μοναχούς και τίς μοναχές πού έκπεριτροπής τόν διακονούσαν. Θά έλεγε κανείς ότι έδωσε όλη τή στοργή του, πού μέχρι τό βαθύ του γήρας, σάν Μοναχός πού ήταν, τήν συγκρατούσε.

Ένα ποτάμι τρυφερότητας ξέσπασε πρός όλα τά πνευματικά του παιδιά. Μοναχούς και λαϊκούς. Έρωτες περισυλλογής και προσευχής, σιωπής και ένδοσκόπησης. Άλλοτε μιλούσε αποκαλυπτικά: «Ο Χριστός, έλεγε, είναι λυπημένος γιατί δέν αγαπούμε. Θέλει νά αγαπούμε και τούς έχθρους μας άλλοιως δέν υπάρχουν σωτηρία». Άλλοτε γεμάτος δάκρυα όμολογούσε. «Εγώ είμαι ένα σκουλήκι, ένα σκουπίδι. Είμαι ό τελευταίος». Και θύμιζε τόν Άποστολο Παύλο πού λογάριάζε τόν έαυτό του πρώτο από τούς άμαρτωλούς τής γής.

Και οί πλέον συγκινητικές στιγμές ήταν εκείνες πού θυμόταν μέ άπέραντη εύγνωμοσύνη όσους τόν διηκόνησαν, τούς γιατρούς, τούς νοσηλευτές, τό βοηθητικό προσωπικό, τούς Μοναχούς, τούς λαϊκούς.

Άλλά οί βουλές του Θεού είναι άγνωστες. Στην ταπεινώσή του πρόσθεσε και άλλη ταπείνωση, νά νοιώθει αδύναμος. Στην άσκησή του

πρόσθεσε τή δοκιμασία τής άσθενείας του. Στην αϋτοεξουθένωσή του πρόσθεσε τήν άναγκη νά συγκακοπαθήσει μέ τό λαό.

Έτσι αντί του «λάθρα διώσας» πού ήταν όρος τής ζωής του, ό Θεός τόν έτίμησε και τόν υπερέψωσε. Έτσι γνωρίζει ό Θεός νά αντιδοξάζει, όσους τόν δοξάζουν.

Γιά τουτο και όλη ή άνθρωποπλημμύρα αυτή στην έξόδιο του έκουσίως πτωχεύσαντος Άντωνίου.

Τόν προπέμπουν οί προσευχές μας, ή εύγνωμοσύνη μας, ό θαυμασμός μας, ή άγάπη μας, ή συναίσθηση τής ποιοτικής διαφοράς μας. Τόν προπέμπουν οί Μοναχοί και οί Μοναχές πού μέ τά άγιασμένα χέρια του χειροθέτησε.

Άγιώτατε πατέρα μας, καθώς συνειδητοποιούμε τήν πενία τών λόγων μας και ταυτόχρονα τό μέγεθος τής όρφανίας μας, σέ ίκετεύομε μή παύση πρεσβεύων υπέρ πάντων ήμών εις τόν πρεσβύτερον Άδελφόν, όπως συνήθιζες νά αποκαλείς τόν Κύριό μας και εις τήν πρεσβύτεραν Άδελφήν μας τήν Κυρία Θεοτόκο, όταν εισέλθεις εις τά Ουράνια σκηνώματα, για νά απολαύσεις εκατονταπλασίως τόν μισθόν σου κατά τόν άψευδη λόγον του Χριστού: «και πās ός αφήκε οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή άγρους, ενεκεν του όνόματός μου εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει». Άμήν.

Η Παρακαταθήκη παρακαλεί για τή συνδρομή σας

Γιά τήν άποστολή τής συνδρομής σας (έσωτερικού 10 ευρώ, έξωτερικού 30 ευρώ και Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορείτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ένθετη ταχυπληρωμή, ή όποία έχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος από τίς άλλες ταχυδρομικές έπιταγές ή νά καταθέσετε χρήματα σέ έναν από τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού αναγράφονται κατωτέρω:

Έθνική Τράπεζα: 421/614374-15 και Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Στήν τελευταία αυτή περίπτωση τής καταθέσεως μέσω Τραπεζής, παρακαλούμε νά γράψετε όποσδήποτε τό όνομά σας στο παραστατικό καταθέσεως πού συμπληρώνετε στην Τράπεζα, ώστε νά μποροϋμε νά τό πληροφορηθοϋμε και νά σās άποστείλομε και τήν σχετική άπόδειξη. Η άπόδειξη συνδρομής ή δωρεάς μπορεί νά επισυναφθει στη φορολογική σας δήλωση, για νά έκπέσει τό ποσό αυτό από τήν Έφορία.

Ο «ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ» ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ!¹

Διακήρυξη έπιστημόνων²

Τών: Paul A. Byrne, πρώην Προέδρου του Ίατρικού Συλλόγου Καθολικών, Cicero G. Coimbra, Καθηγητού Κλινικής Νευρολογίας στο Πανεπιστήμιο του Σάο Πάολο στη Βραζιλία, Robert Spaemann, Όμοτίμου Καθηγητού Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, Mercedes Arzú Wilson, Προέδρου του Αμερικανού Ίδρύματος για την Οικογένεια και της Παγκόσμιας Όργάνωσης για την Οικογένεια.

Είσαγωγή

Στις 3-4 Φεβρουαρίου 2005 ή Παπική Ακαδημία Έπιστημών, σέ συνεργασία με την Παγκόσμια Όργάνωση για την Οικογένεια φιλοξένησαν Συνδιάσκεψη στο Βατικανό με θέμα τά «Σημεία του Θανάτου».

Τό παρόν κείμενο είναι βασισμένο στίς έργασίες πού υποβλήθηκαν στην Παπική Ακαδημία Έπιστημών καθώς και στίς συζητήσεις πού έλαβαν χώρα κατά τή διημερίδα εκεί.

Ή Συνδιάσκεψη συνεκλήθη από τον Πάπα Ίωάννη Παύλο Β΄ με σκοπό τή επανεξέταση των σημείων του θανάτου και τή επαλήθευση, σέ καθαρά έπιστημονικό επίπεδο, τής έγκυρότητας των κριτηρίων του έγκεφαλικού θανάτου. Σέ μήνυμά του πρós τήν Ακαδημία Έπιστημών, ό Πάπας δήλωσε τό Φεβρουάριο του 2005 ότι ή [Καθολική] Έκκλησία υποστηρίζει «τήν πρακτική τής μεταμοσχεύσεως όργάνων από θανόντες» και προειδοποίησε ότι οί μεταμοσχεύσεις είναι αποδεκτές μόνον,

όταν διεξάγονται με τρόπο «πού έγγυάται τό σεβασμό πρós τή ζωή και τον άνθρωπο».

Τό υπόβαθρο

Τό 1968 τά κριτήρια του Χάρβαρντ για τον καθορισμό του έγκεφαλικού θανάτου δημοσιεύθηκαν στην Έπιθεώρηση του Αμερικανικού Ίατρικού Συλλόγου με τον τίτλο «Όρισμός του μή αναστρέψιμου κόματος». Αυτό τό άρθρο έστερείτο αποδεικτικών στοιχείων, τόσο από πλευράς έπιστημονικής έρευνας, όσο και από πλευράς περιπτώσεων άσθενών. Γι' αυτό και ή πλειονότητα των έπιστημόνων στην Συνδιάσκεψη τής Ρώμης δήλωσαν ότι τά κριτήρια του Χάρβαρντ δεν είχαν έπιστημονική έγκυρότητα.

Τό 2002 δημοσιεύθηκαν τά άποτελέσματα παγκόσμιας έρευνας στην Νευρολογία, σύμφωνα με τά όποια «δέν υπάρχει παγκόσμια όμοφωνία για τά διαγνωστικά κριτήρια» και αναγνωρίζεται ή ύπαρξη «άλλων θεμάτων παγκοσμίως». Πράγματι, μεταξύ 1968 και 1978 κοινοποιήθηκαν τουλάχιστον 30 άνόμοια σέτ κριτηρίων, στά όποια εκτοτε έχουν προστεθεί πολύ περισσότερα. Κάθε νέο σέτ κριτηρίων τείνει νά είναι λιγότερο αυστηρό από τά προηγούμενα και κανένα δεν βασίζεται στην έπιστημονική μέθοδο τής παρατήρησης και τής επαληθεύσιμης ύπόθεσης.

Πολλοί ίατροί, οί όποιοι αισθάνονται ότι παραδιάζεται ό Ίπποκρατικός Όρκος με τήν άποδοχή τόσο διαφορετικών μεταξύ τους κριτηρίων, αισθάνονται τήν ανάγκη νά αποκαλύ-

1. Σημ.«Π»: Θεωρούμε τή Διακήρυξη αυτή ιδιαίτερα σημαντική. Ή από αυτήν προκύπτει ξεκάθαρα ότι ό προηγούμενος Πάπας και τό Βατικανό, παρά τήν αντίθετη θέση πού είχαν τό 2000, επανεξέτασαν τό θέμα του «έγκεφαλικού θανάτου» σέ ειδική Συνδιάσκεψη και τό 2005 κατεδίκασαν τίς μεταμοσχεύσεις από «έγκεφαλικά νεκρούς».

Όι ζυμώσεις για τό θέμα του «έγκεφαλικού θανάτου» θά πρέπει νά συνεχισθούν και στην Έλλαδική Έκκλησία. Τό άνοιχτό και ταπεινό φρόνημα επιβάλλει νά δεχόμαστε και ανατροπή των άποφάσεων, όπου χρειάζεται. Παρακαλούμε νά ανασταλεί ή προγραμματισμένη εκστρατεία συνεργασίας τής Όργάνωσης «Άλληλεγγύη» τής Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνών με τον Έθνικό Όργανισμό Μεταμοσχεύσεων (Ε.Ο.Μ.) για τήν προώθηση τής δωρεάς όργάνων, μέχρι νά επανεξετασθεί τό θέμα και νά ληφθεί σχετική άπόφαση από Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη.

2. Τό πρωτότυπο και πλήρες κείμενο τής Διακηρύξεως στά άγγλικά υπάρχει στην διεύθυνση:
<http://www.cwnews.com/news/viewstory.cfm?recnum=37837>

μασίας της άπνοιας, κατά την οποία αποσύρεται ή μηχανική αναπνευστική στήριξη από τον ασθενή μέχρι και 10 λεπτά, ώστε να προσδιορισθεί αν θα αρχίσει αυτός να αναπνέει αυτόνομα. Αυτό αποτελεί μέρος της διαδικασίας που ακολουθείται πριν δηλωθεί ένας ασθενής με έγκεφαλική βλάβη «έγκεφαλικά νεκρός». Ο Dr Coimbra διευκρίνισε ότι αυτή η δοκιμασία εμποδίζει σημαντικά την πιθανή ανάρρωση ενός ασθενούς με έγκεφαλική βλάβη και μπορεί να προκαλέσει ακόμη και το θάνατο. «Ένας μεγάλος αριθμός ασθενών με έγκεφαλική βλάβη, ακόμα και σε βαθύ κώμα, μπορούν να επανέλθουν σε μία φυσιολογική ζωή... Ωστόσο, η δοκιμασία της άπνοιας (ή όποια θεωρείται το πιο σημαντικό βήμα για τη διάγνωση του “έγκεφαλικού θανάτου”) μπορεί να επιφέρει μη αναστρέψιμη ενδοκρανιακή διαταραχή της κυκλοφορίας, ή ακόμα και καρδιακή παύση».

Ο Dr Coimbra κατέληξε ότι η δοκιμασία της άπνοιας θα έπρεπε να θεωρείται ανήθικη και να ανακηρυχθεί παράνομη ως μία απάνθρωπη ιατρική διαδικασία. “Αν οι συγγενείς πληροφορούνταν για τη σκληρότητα και τον κίνδυνο της διαδικασίας, δήλωσε, οι περισσότεροι θα αρνούνταν να δώσουν τη συγκατάθεσή τους. Ο Dr Yoshio Watanabe καρδιολόγος από την Ίαπωνία, συμφώνησε λέγοντας ότι αν οι ασθενείς δεν υποβάλλονταν στη δοκιμασία της άπνοιας, θα είχαν 60% πιθανότητα αποκατάστασης στη φυσιολογική ζωή, με έγκαιρη θεραπευτική υποθερμία.

Τό ζήτημα της πιθανής ανάρρωσης ασθενών με έγκεφαλική βλάβη απασχόλησε επίσης τον Dr David Hill, Βρετανό αναισθησιολόγο και λέκτορα στο Cambridge. Ο Dr Hill παρατήρησε: «Θά πρέπει να τονισθεί πρώτον ότι κάποιες λειτουργίες, ή τουλάχιστον κάποια δραστηριότητα στον εγκέφαλο, ακόμη συνεχίζονται και δεύτερον ότι ο μόνος σκοπός που δηλώνεται ένας ασθενής “νεκρός”, αντί για “θνήσκων” είναι η απόκτηση βιώσιμων οργάνων για μεταμόσχευση... Η χρήση αυτών των κριτηρίων δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ερμηνευθεί ως όφελος για τον ασθενή που πεθαίνει, αλλά μόνον (αντίθετα με τις Ίπποκρατικές αρχές) ως πιθανό όφελος για τον παραλήπτη των οργάνων αυτού του ασθενούς».

«Η εξαπάτηση»

Ο Dr Hill ανέφερε ότι η υιοθέτηση των κριτηρίων του έγκεφαλικού θανάτου έλυσε το παλαιότερο πρόβλημα των αποτυχημένων μεταμοσχευτικών προσπαθειών λόγω της καταστροφής των οργάνων που λαμβάνονταν μετά το θάνατο του ασθενούς, «επιτρέποντας την απόκτηση ζωτικών οργάνων πριν την απόσυρση της μηχανικής υποστήριξης και χωρίς να υπάρχουν οι νομικές συνέπειες που κανονικά θά ακολουθούσαν αυτήν την πρακτική». Ο Dr Hill παρατήρησε ότι η αποδοχή του κόσμου για αυτά τα νέα κριτήρια οφείλεται στη σχετική διαφήμιση, αλλά και στην άγνοια για τις εμπλεκόμενες διαδικασίες. «Δέν γίνεται γενικά αντιληπτό», είπε, «ότι η μηχανική υποστήριξη δεν αποσύρεται πριν ληφθούν τα όργανα ούτε ότι χρειάζεται κάποια μορφή αναισθησίας στην όποια υποβάλλεται ο δότης κατά τη διάρκεια της έγχειρισης. Όσο όμως αυξάνεται η γνώση των διαδικασιών, έπεσήμανε, τόσο η άρνηση των συγγενών για αφαίρεση οργάνων αυξάνεται, όπως για παράδειγμα στη Βρετανία, όπου το ποσοστό άρνησης αυξήθηκε από 30% που ήταν τό 1992, σε 44% τό 2004. Μάλιστα ο Dr Hill ανέφερε ότι στο Ένωμένο Βασίλειο υπάρχει αυξανόμενη πίεση των πολιτών να υπογράψουν και να έχουν πάντα μαζί τους κάρτες δωρητών που έξουσιοδοτούν τους γιατρούς να χρησιμοποιήσουν τά ζωτικά τους όργανα. Σήμερα μόνο τό 19% του πληθυσμού της χώρας έχουν έγγραφεϊ ως δωρητές οργάνων, αλλά τά έντυπα κυκλοφορίας των όχημάτων, οι αιτήσεις για άδεια οδηγησης, και λοιπά δημόσια έγγραφα έχουν ειδικά «√ κουτάκια» όπου οι πολίτες καλούνται να δώσουν εκ των προτέρων τη συγκατάθεσή τους· ακόμα και τά παιδιά ένθαρρύνονται να υπογράψουν. Όλα αυτά τά έγγραφα αναφέρουν ότι τά όργανα μπορούν να ληφθούν «μετά τό θάνατό μου», αλλά δέν υπάρχει πουθενά όρισμός του τί όρίζεται ως «θάνατος». Η αποδοχή των μεταμοσχεύσεων στηρίζεται στην έλλειψη κατανόησης που έχει ό κόσμος για τη διαδικασία.

Ο επίσηςκοπος στο Lincoln, Nebraska, Fabian Bruskwitz, τόνισε ότι «κανείς άξιοσέβαστος, κατηγορημένος... θεολόγος δέν έχει πεί ότι οι

λόγοι του Ἰησοῦ “Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἦν ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ” (Ἰω. 15, 13) ἀποτελοῦν ἐντολὴ ἢ ἀκόμη ἄδεια γιὰ συγκατάθεση πρὸς αὐτοκτονία, ὥστε νὰ συνεχισθεῖ ἡ γήινη ζωὴ κάποιου ἄλλου». Ὁ ἐπίσκοπος παρατήρησε ὅτι ἡ σύγχρονη τεχνολογία ἐπιτρέπει στοὺς γιατροὺς νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐγκεφαλικὴ δραστηριότητα «στά ἐξωτερικά 1 ἢ 2 ἑκατοστά τοῦ ἐγκεφάλου». Καί ρωτᾷ: «ἔχουμε λοιπὸν ἠθικὴ βεβαιότητα ἢ ὁποῖα θὰ μπορούσε καθ’ οἷονδήποτε τρόπο νὰ θεωρηθεῖ ἀποδεικτικὴ, σχετικὰ μὲ τὴν ὑπαρξή, πόσο μᾶλλον μὲ τὴν παύση τῆς ἐγκεφαλικῆς δραστηριότητας;».

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν σημαντικῶν ἐρωτημάτων γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῶν κριτηρίων τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου», ὁ Καθηγητὴς Φιλοσοφίας Joseph Seifert ὑποστήριξε ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὴν ἀληθινὴ καὶ ἐμφανῆ ἠθικὴ ἀρχὴ ὅτι «ἀκόμα καὶ μιὰ ἐλάχιστη λογικὴ ἀμφιβολία νὰ ὑπάρχει ὅτι οἱ πράξεις μας σκοτώνουν ἕνα ἄλλο ἀνθρώπινο ὄν, θὰ πρέπει νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ αὐτές»*.

Τὰ συμπεράσματα μετὰ τὴν ἐξέταση τῶν κριτηρίων τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου

1. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει, συνεπῆς πρὸς τὴν παράδοσή της, ὅτι ἡ ἱερότητα ὅλης τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἀπὸ τὴ σύλληψη ἕως τὸ φυσικὸ τέλος πρέπει νὰ γίνεται ἀπολύτως σεβαστὴ καὶ νὰ ὑποστηρίζεται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, μιὰ κοσμικὴ κοινωνία τείνει νὰ δώσει μεγαλύτερη ἔμφαση στὴν ποιότητα ζωῆς.

2. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ὑπῆρξε πάντοτε ἀντίθετη πρὸς τὴν καταστροφὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πρὶν τὴ γέννησή της διαμέσου ἐκτροπῆς καὶ ἐξ ἴσου καταδικάζει τὸν πρόωρο τερατισμὸ τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀθώου δότη ὥστε νὰ παραταθεῖ ἡ ζωὴ κάποιου ἄλλου διαμέσου τῆς μεταμοσχεύσεως μὴ διπλῶν ζωτικῶν ὀργάνων. «Εἶναι ἠθικῶς ἀνεπίτρεπτο νὰ ἐπέλθει ἀκρωτηριασμός πού θὰ προκαλέσει τὴν ἀνα-

πηρία ἢ ἀκόμη καὶ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ καθυστερήσει ὁ θάνατος ἄλλων. Δὲν εἶναι ποτέ θεμιτὸ νὰ σκοτώσουμε ἕναν ἀνθρώπο γιὰ νὰ σώσουμε κάποιον ἄλλον».

3. «Οὔτε μποροῦμε νὰ παραμείνουμε σιωπηλοὶ ἐνώπιον ἄλλων ὑποψιφῶν, ἀλλὰ ὄχι λιγότερο σοβαρῶν μορφῶν εὐθανασίας».

4. «Ὁ θάνατος ἑνὸς ἀνθρώπου ἀποτελεῖ μοναδικὸ γεγονός, πού συνίσταται στὴν πλήρη διάλυση τοῦ ἑνὸς καὶ ἐνιαίου συνόλου πού εἶναι τὸ πρόσωπο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου». [Σημείωση: Τὰ λόγια τοῦ Πάπα στίς 29.8.2000]

5. «Ἡ παραδοχὴ τῆς μοναδικῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου ἔχει μιὰ ἐπιπλέον συνέπεια: τὰ ζωτικὰ ὄργανα, πού δὲν βρίσκονται διπλά στό σῶμα, μποροῦν νὰ ἀφαιρεθοῦν μόνο μετὰ τὸ θάνατο, δηλαδή ἀπὸ τὸ σῶμα κάποιου πού εἶναι σίγουρα νεκρός. Αὐτὴ ἡ ἀπαίτηση εἶναι αὐτονόητη, διότι τὸ νὰ ἐνεργήσουμε διαφορετικὰ θὰ σήμαινε σκόπιμα νὰ προκαλέσουμε τὸ θάνατο τοῦ δότη γιὰ νὰ διαχειρισθοῦμε τὰ ὄργανά του» [Σημείωση: Τὰ λόγια τοῦ Πάπα στό 18ο Διεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἑταιρείας Μεταμοσχεύσεων στίς 29.8.2000]. Ὁ φυσικὸς ἠθικὸς νόμος ἀποκλείει τὴν ἀφαίρεση πρὸς μεταμόσχευση ζωτικῶν μὴ διπλῶν ὀργάνων ἀπὸ ἕνα πρόσωπο πού δὲν εἶναι σίγουρα νεκρός. Ἡ δήλωση τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου» δὲν εἶναι ἐπαρκὴς ὥστε νὰ καταλήξουμε στό συμπέρασμα ὅτι ἕνας ἀσθενὴς εἶναι σίγουρα νεκρός. Οὔτε εἶναι ἐπαρκὴς γιὰ νὰ καταλήξουμε σὲ ἠθικὴ βεβαιότητα.

6. Πολλοὶ στὴν ἰατρικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ κοινότητα ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ κριτήρια τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου εἶναι ἐπαρκῆ γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦμε σὲ ἠθικὴ βεβαιότητα σχετικὰ μὲ τὸν ἴδιο τὸ θάνατο. Ὅμως, ἀξιοζήτωντες ἰατρικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις ἀντικρούουν αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμό. Τὰ νευρολογικὰ κριτήρια μόνον δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ὀδηγήσουν σὲ ἠθικὴ βεβαιότητα σχετικὰ μὲ τὸ θάνα-

* Σημ. «Π»: Τὸ κείμενο μέχρι ἐδῶ ἀνήκει στοὺς τέσσερις ἐπιστήμονες πού ἀναφέρονται στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀρθροῦ καὶ ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ μιὰ ἔκθεση τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως πού συνεκάλεσε ὁ Πάπας. Τὸ κείμενο μὲ τὰ Συμπεράσματα, πού ἀκολουθεῖ, ὑπογράφεται ἀπὸ μιὰ εὐρύτερη ὁμάδα ἐπιστημόνων. Τὰ ὀνόματά τους εὐρίσκονται στό τέλος τῆς Διακηρύξεως.

το, και είναι απολύτως अनίκανα να οδηγήσουν σε άπτη βεβαιότητα ότι έχει επέλθει ο θάνατος.

7. Είναι καταφανές ότι δεν υπάρχει ένα νευρολογικό κριτήριο, κοινό για τή διεθνή επιστημονική κοινότητα, για να ορίσει το βέβαιο θάνατο. Άλλά χρησιμοποιούνται διαφορετικά σέτ νευρολογικών κριτηρίων χωρίς να υπάρχει παγκόσμια όμοφωνία.

8. Τά νευρολογικά κριτήρια δεν είναι έπαρκη για τή δήλωση του θανάτου, όταν λειτουργεί τό καρδιο-αναπνευστικό σύστημα. Αυτά τά νευρολογικά κριτήρια έλέγχουν τήν άπουσία όρισμένων συγκεκριμένων έγκεφαλικών άντανακλαστικών.

9. Η δοκιμασία τής άπνοιας -ή άπομάκρυνση τής αναπνευστικής στήριξης- διατάσσεται ως μέρος τής νευρολογικής διάγνωσης και κατά παράδοξο τρόπο έφαρμόζεται για να διασφαλίσει τή μη αναστρεψιμότητα. Όμως, ή δοκιμασία τής άπνοιας βλάπτει τήν έκδωση, ή προκαλεί άκόμη και τό θάνατο, σέ άσθενείς μέ βαριά έγκεφαλική βλάβη.

10. Υπάρχουν συντριπτικές ιατρικές και έπιστημονικές άποδείξεις ότι ή πλήρης και μη αναστρέψιμη παύση όλης τής έγκεφαλικής δραστηριότητας (στόν έγκέφαλο, στήν παρεγκεφαλίδα και στό στέλεχος του έγκεφάλου) δεν άποτελεί άπόδειξη θανάτου. Η πλήρης παύση τής έγκεφαλικής δραστηριότητας δεν μπορεί να άξιολογηθεί έπαρκώς. Η μη αναστρέψιμότητα άποτελεί πρόγνωση και όχι γεγονός ύποκείμενο σέ ιατρική παρατήρηση.

11. Η διάγνωση του θανάτου μέ νευρολογικά κριτήρια μόνον, άποτελεί θεωρία και όχι έπιστημονικό γεγονός. Δεν άρκεί για να έξαλειφθεί ή ύπόθεση ύπαρξης ζωής.

12. Κανένas απολύτως νόμος δεν πρέπει να προσπαθει να καταστήσει θεμιτό αυτό που είναι έγγενώς κακό. «Έπαναλαμβάνω για άλλη μιά φορά ότι ένας νόμος που παραδιάζει τό φυσικό δικαίωμα ενός ανθρώπου στή ζωή είναι άδικος και, ως τέτοιος, δεν είναι έγκυρος ως νόμος. Γι' αυτό τό λόγο κάνω επείγουσα έκκληση σέ όλους τούς πολιτικούς άρχηγούς να μήν περνούν νόμους, οι όποιοι άψηφώντας τήν άξιοπρέπεια του ανθρώπινου προσώπου, ύποσκάλπτουν τό ίδιο τό οικοδόμημα τής κοινότητας.»

13. Ο τερματισμός μιας άθώας ζωής άναζη-

τώντας τή σωτηρία μιας άλλης, όπως στήν περίπτωση τής μεταμόσχευσης μή διπλών ζωτικών όργάνων, δεν μετριάζει τό κακό τής άφαίρεσης μιας άθώας ανθρώπινης ζωής. Τό κακό δεν πρέπει να γίνεται, ακόμα και όταν μπορεί να προκύψει καλό από αυτό.

ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΦΟΝΤΕΣ:

1. J. A. Armour, ιατρός, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Sacred Heart, Montreal, Quebec.
2. Fabian Bruskewitz, έπίσκοπος στό Lincoln, Nebraska
3. Paul A. Byrne, πρώην πρόεδρος του Ίατρικού Συλλόγου Καθολικών, Άμερική.
4. Pilar Mercado Calva, καθηγητής, Ίατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Anahuac, Μεξικό.
5. Cicero G. Coimbra, καθηγητής Κλινικής Νευρολογίας, Όμοσπονδιακό Πανεπιστήμιο Σάο Πάολο, Βραζιλία.
6. William F. Colliton, συνταξιούχος καθηγητής Μαιευτικής και Γυναικολογίας, Ίατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Georgetown, Washington, Virginia.
7. Joseph C. Evers, κλινικός ιατρός, άναπληρωτής καθηγητής Παιδιατρικής, Ίατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Georgetown, Washington, DC.
8. David Hill, όμότιμος διευθυντής άναισθησιολογίας στό νοσοκομείο Addenbrooke και λέκτορας στό Πανεπιστήμιο του Cambridge, Άγγλία.
9. Ruth Oliver, ψυχίατρος, Kingston, Ontario.
10. Michael Potts, Πρόεδρος του Τμήματος Θρησκείας και Φιλοσοφίας, Methodist College, Fayetteville, North Carolina.
11. Josef Seifert, καθηγητής Φιλοσοφίας στή Διεθνή Άκαδημία Φιλοσοφίας, Vaduz Λίχτενστάιν, έπίτιμο μέλος τής Ίατρικής Σχολής του Παπικού Καθολικού Πανεπιστημίου στό Σαντιάγκο, Χιλή.
12. Robert Spaemann, όμότιμος καθηγητής Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Μονάχου, Γερμανία.
13. Robert F. Vasa, έπίσκοπος στό Baker, Oregon.
14. Yoshio Watanabe, Διευθυντής Καρδιολογίας, Γενικό Νοσοκομείο Nagoya Tokushukai, Ίαπωνία.
15. Mercedes Arzú Wilson, Πρόεδρος του Άμερικανικού Ίδρύματος για τήν Οικογένεια και τής Παγκόσμιας Όργάνωσης για τήν Οικογένεια.

ΚΗΦΗΝΕΙΟΝ «Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»*

τοῦ Σαράντου Καργάκου
 ἱστορικοῦ-συγγραφέως

Ακούω ὅτι τό μεγαλύτερο σήμερα πρό-
 βλημα τῶν νέων μας εἶναι ἡ ἀνεργία.
 Διαφωνῶ. Ἐδῶ καί τριάντα χρόνια
 εἶναι ἡ ... ἐργασία. Ὁ νέος δέ φοβᾶται τήν ἀνα-
 δουλιά, φοβᾶται τή δουλειά. Μιά οἰκογενεια-
 κή ἀντίληψη, ὅτι δουλειά εἶναι ὅ,τι δέν λερῶ-
 νει, ἐπεκτάθηκε καί στό νεοσοσοδιστικό
 σχολεῖο μέ εὐθύνη τῶν κομμάτων, πού γιά λό-
 γους ψηφοθηρίας ἀπεδύθησαν σέ μία χυδαία
πολιτική παιδοκολακείας, ἡ ὁποία μετά τή δι-
 κτατορία ἐξέθρεψε καί διαμόρφωσε δύο γενιές
 «κουλοχέρηδων», παδιῶν δηλαδή πού δέν
 μποροῦν νά χρησιμοποιήσουν τά χέρια τους -
 πέρα ἀπό τή μούντζα- γιά καμμιά ἐργασία ἀπό
 αὐτές πού ὀνομάζονται χειρωνακτικές, ἐπειδή
 -τάχα- εἶναι ταπεινωτικές. Κι ἄς βρισκεται μέ-
 σα στή λέξη «χειρῶναξ», σάν δεύτερο συνθετι-
 κό τό «ἀναξ» πού κάνει τόν δουλευτή, τόν ἀνα-
 κτα χειρῶν, βασιλιά στό χῶρο του, βασιλιά στό
 σπιτικό του, νοικοκύρη δηλαδή, λέξη ἄλλοτε
 ἰερό πού ποδοπατήθηκε κι αὐτή μέσ στήν ἀσυ-
 ναρτησία μιᾶς πολιτικῆς πού ἔδειχνε ἀριστερά
 καί πῆγαινε δεξιά καί τοῦμπαλιν. Γι' αὐτό του-
 μπάραμε...

Κάποτε, ἀκόμη κι ἀπό τίς στήλες τοῦ περιο-
 δικοῦ αὐτοῦ, πού δέν εἶναι πολιτικό μέ τήν
 εὐτελισμένη ἔννοια τοῦ ὄρου, ἔγραφα πῶς ἡ
 ἀνεργία στόν τόπον μας εἶναι **ἐπιλεκτική**, ὅτι
 δουλειές ὑπάρχουν ἀλλά ὅτι δέν ὑπάρχουν χέ-
 ρια νά τίς δουλέψουν. Κι ἔπρεπε νά κατακλυ-
 σθεῖ ὁ τόπος ἀπό 1,5 ἑκατομμύριο λαθρομετα-
 νάστες, γιά νά ἀποδειχθεῖ ὅτι στήν Ἑλλάδα
 ὑπῆρχε δουλειά πολλή ἀλλ' ὄχι διάθεση γιά
 δουλειά. Τά παιδιά -τά μεγάλα θύματα αὐτῆς
 τῆς ἱστορίας- εἶχαν γαλουχηθεῖ μέ τή νοοτρο-
 πία τοῦ «White color workers». Ἐτσι σήμερα τό
 πύο φτηνό ἐργατικό καί ὑπαλληλικό δυναμικό
 εἶναι οἱ πτυχιούχοι, πού ζητοῦν ἐργασία ἀκό-
 μη καί στόν ΟΤΕ ὡς ἑκτακτοί τηλεφωνητές,
 προσκομίζοντας στά πιστοποιητικά προσό-
 ντων ἀκόμη καί διδακτορικά! Γέμισε ὁ τόπος

πανεπιστήμια, σχολές ἐπί σχολῶν, ἐπιστημονι-
 κούς κλάδους ἀόριστους, ὀμιχλώδεις καί ἀσα-
 φεῖς, ἀπροσδιορίστου ἀποστολῆς καί χρησιμῶ-
 τητας. Πτυχία-φτερά στόν ἄνεμο σάν τίς ἐλπί-
 δες τῶν γονιῶν, πού πιστεύουν ὅτι τά παιδιά
 καί μόνον μέ τά «ντοκτορά» θά βροῦν δουλειά.
 Ἐτσι παράγονται ἐπιστήμονες πού εἶναι δε-
 καθλητές τοῦ τίποτα, ἱκανοί μόνον γιά τό δη-
 μόσιο ἢ γιά ὑπάλληλοι κάποιος πολυεθνικῆς.

Παρ' ὅλο πού γέμισε ἡ χώρα μας τεχνικές
 σχολές (τί ΤΕΛ, τί ΤΕΙ, τί ΙΕΚ!) οἱ πύο ἄτεχνοι
 νέοι εἶναι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Παίρνουν πτυ-
 χίο τεχνικῆς σχολῆς καί δέν ἔχουν πιάσει κα-
 τασβίδι οἱ πύο πολλοί. Δέν ξέρουν νά διορθώ-
 σουν μιᾶ βλάβη στό αὐτοκίνητό τους, στό ρα-
 διόφωνο ἢ στό τηλέφωνό τους. Εἶναι ἄχεροι,
 οὐσιαστικά χωρίς χέρια. Τώρα μέ τά ἠλεκτρο-
 νικά ξέχασαν νά γράφουν, ξέχασαν νά διαβά-
 ζουν, ἐκτός φυσικά ἀπό «μηνύματα» τοῦ ἀφό-
 ρητου «κινητοῦ» τους.

Τούτη ἡ παιδεία, πού ὄχι μόνο παιδεία δέν
 εἶναι ἀλλ' οὔτε κἄν ἐκπαίδευση, ἀφοῦ δέν καλ-
 λιεργεῖ καμμιά δεξιότητα, ἐκτός ἀπό τήν ραθυ-
 μία, τήν ἀναβλητικότητα καί τό φόβο τῆς δου-
 λειᾶς, ὄχι μόνο δέν καλλιεργεῖ τόν νέο ἐσωτερι-
 κά ἀλλά τόν πετρώνει δημιουργικά σάν τά παι-
 διά τῆς Νιόβης. Τά κάνει ἄχρηστα τά παιδιά
 γιά παραγωγική ἐργασία, γιατί ὁ θεσμός τῆς
 παπαγαλίας καί ἡ νοοτροπία τῆς ἥσσανος
 προσπαθείας, μέ τό πρόσχημα νά μήν τά κου-
 ράσομε, τούς ἀφαιρεῖ τήν αὐτενέργεια, τήν
 πρωτοβουλία, τή φαντασία καί τήν πρωτοτυ-
 πία. Τό σχολεῖο, ἀντί νά μαθαίνει τά παιδιά
 πῶς νά μαθαίνουν, τά νεκρώνει πνευματικά.
 Δέν τά μαθαίνει πῶς νά σκέπτονται ἀλλά μέ τί
 νά σκέπτονται. Ἐτσι τά κάνει πτυχιούχους
 βλάκες. Βάζει ὄρια στόν ὀρίζοντα τῆς σκέψης
 καί τῶν ἐνδιαφερόντων. Τά χαμηλοποιεῖ. Τά
 κάνει νά βλέπουν σάν τά σκαθάκια κοντά, κι
 ὄχι νά θρώσκουν ἄνω, νά ἔχουν ἔφεση γιά κάτι
 πύο πέρα, πύο τρανό καί πύο μεγάλο.

1. Ἐπό τό περιοδικό «ΕΥΘΥΝΗ», τεῦχος 395, Νοέμβριος 2004, σσ. 548-550.

Τό ἔμβλημα πιά τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου δέν εἶναι ἡ γλαῦξ, εἶναι ὁ παπαγάλος, ὁ μαθητῆς-βλάξ πού καταπίνει σελίδες σάν χάπια καί πού θεωρεῖ ὡς σωστό ὅ,τι γράφει τό σχολικό. Καί τό λεγόμενο «σχολικό» εἶναι συνήθως αἰσχρό καί ὡς λόγος καί ὡς περιεχόμενο.

Καί τολμῶ νά λέγω αἰσχρό, διότι πρωτίστως τό «Ἀναγνωστικό» πού πρέπει νά εἶναι εὐαγγέλιο πνευματικό εἰδικά στό Δημοτικό, ἀντί νά καλλιερθεῖ τήν ἀγάπη γιά τή δουλειά, καλλιερθεῖ τήν ἀπέχθεια. Ποῦ πιά, ὅπως παλιά, ὁ ἔρωτας γιά τήν ἀγροτική, τή βουκολική καί τή θαλασσινή ζωή; Ὁ ναύτης δέν εἶναι πρότυπο ζωῆς. Πρότυπο ζωῆς εἶναι ὁ «χαρτογιακάς». Ὅσο κι ἂν ἦσαν κάπως ρομαντικά τά παλιά «Ἀναγνωστικά», καλλιεργοῦσαν τόν ἔρωτα γιά τή δουλειά. Ἀκούω πῶς δέν πάει καλά ἡ οἰκονομία. Μά πῶς νά πάει, ὅταν μέ τή ναυτιλία πού προσφέρει τό 5, 6 τοῦ ΑΕΠ ἀσχολεῖται μόνο τό 1% τῶν Ἑλλήνων; (Μέ τόν ἀγροτικό τομέα πού προσφέρει τό 6,6% τοῦ ΑΕΠ ἀσχολεῖται τό 14,5% τοῦ πληθυσμοῦ). Διερωτῶμαι, τί εἶδους ναυτικός λαός εἴμαστε, ὅταν ἀποστρεφόμεστε τήν θάλασσα καί στά ἑλληνικά καράβια κυριαρχοῦν Φιλιπινέζοι, Ἀλβανοί καί μελαψοί κάθε ἀποχρώσεως; Τό σχολεῖο καλλιερθεῖ τόν ἔρωτα γιά τήν τεμπελιά, ὄχι γιά δουλειά. Τά πανεπιστήμια καί οἱ ποικιλώνυμες σχολές ἐπαυξάνουν τόν ἔρωτα αὐτό. Πράγματα πού μποροῦν νά διδαχθοῦν ἐντός ἑξαμήνου -καί μάλιστα σέ σεμιναριακοῦ τύπου μαθήματα- ἀπαιτοῦν τετραετία! Βγαίνουν τά παιδιά ἀπό τίς σχολές καί δικαίως ζητοῦν ἐργασία μέ βάση τά «προσόντα» τους, ἀλλά τέτοιες ἐργασίες πού ζητοῦν τέτοια προσόντα δέν ὑπάρχουν. Ἄν δέν ἀπατῶμαι, ὑπάρχουν δύο σχολές θεατρολογίας -πέρα ἀπό τίς ἰδιωτικές θεατρικές σχολές- πού προσφέρουν ἄνω τῶν 300 πτυχίων τό ἔτος. Ποῦ θά βροῦν δουλειά τά παιδιά αὐτά;

Ἄν ὅμως τό σχολεῖο ἀπό τό Δημοτικό καλλιεργοῦσε τήν τόλμη, τήν αὐτενέργεια, βράβευε τήν πρωτοβουλία, τήν ἀνάληψη εὐθυνῶν, τήν ἀγάπη γιά τήν ὀποιαδήποτε δουλειά ἀκόμη καί τοῦ πλανόδιου γαλατᾶ, θά εἴχαμε κάνει τήν Ἑλλάδα Ἑλδοράδο, ὅπως ἔγινε Ἑλδοράδο γιά τοὺς ἐργατικούς Ἀλβανούς, Βουλγάρους, Πολωνούς, Γεωργιανούς, Αἰγυπτίους Ἀλιεῖς, Πακιστανούς καί Οὐκρανοὺς.

Σήμερα αὐτοὶ εἶναι ἡ ἐργατική κι αὐριο ἡ ἐπιχειρηματική τάξη τῆς Ἑλλάδος. Κι οἱ Ἑλληνες, ἀφήνοντας τήν πατρίδα γῆ στά χέρια τῶν Ἀλβανῶν πού τήν δουλεύουν, τήν πατρίδα θάλασσα στά χέρια τῶν Αἰγυπτίων πού τήν ψαρεύουν, θά μεταβληθοῦν σέ νομάδες τῆς Εὐρώπης ἢ τῶν ΗΠΑ ἢ θά τρέχουν γιά δουλειά στήν Ἀλβανία πού ξεπερνᾷ σέ νόμιμη καί παράνομη ἐπιχειρηματική δραστηριότητα ὅλες τίς χώρες τῆς Βαλκανικῆς. Γέμισαν τά Τίρανα οὐρανοξύστες, κτήρια γιγάντια, κακόγουστα μέν, σύγχρονα δέ. Περίπου 100 ἰδιωτικά σχολεῖα λειτουργοῦν στήν πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν ἀετῶν.

Ἐμεῖς ἀφήσαμε ἀδιαπαιδαγώγητη τήν ἐργατική καί τήν ἀγροτική τάξη. Στήν πρώτη περᾶσαμε σάν ἰδεολογία-θεολογία τό σύνθημα «Νόμος εἶναι τό δίκιο τοῦ ἐργάτη» καί ὑποχρεώσαμε πλῆθος ἐπιχειρήσεις νά κλείσουν ἢ νά μεταφερθοῦν ἄλλοῦ. Μετά διαφθείραμε τοὺς ἀγρότες μέ παροχές χωρὶς ὑποχρεώσεις καί τοὺς δημιουργήσαμε νοοτροπία μαχαραγιᾶ. Γέμισε ἡ ἐπαρχία μέ «Κέντρα Πολιτισμοῦ», ὅπου «μπαγιαντέρες» κάθε λογιῆς καί φυλῆς ἀνάβαν ποῦρο μέ φωτιά πεντοχίλιарου! Τό μπουκάλι μέ τό οὐῖσκυ βαπτίστηκε ... ἀγροτικό! Τώρα, ὅμως, πού ἔρχονται τά «ἐξ ἑσπερίας νέφη» χτυπᾶμε τό κεφάλι μας. Καί ποῦ νά φθάσουν τά «ἐξ Ἀνατολῆς» σάν εἰσέλθει ἡ Τουρκία στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση! Θά γίνει ἡ Ἑλλάς vallis flentium (=κοιλιάς κλαυθμώνων) καί θά κινεῖται quasi osculaturium inter flentium et dolorum (=σάν ἐκκρεμές μεταξὺ θλίψεως καί ὀδύνης).

Δέν εἶμαι ὑπὲρ μιᾶς παιδείας πού θά ὑποτάσσεται στήν οἰκονομία. Θεωρῶ ὀλέθριο νά χαράσσεται μιᾶ ἐκπαιδευτική πολιτική μέ κριτήρια οἰκονομικῆς ἀναγκαιότητας. Θεωρῶ ὀλέθρια ὅμως καί τήν παιδεία πού ἐθίζει τά παιδιά στήν ὀκνηρία, πού τά κουράζει μέ τήν παπαγαλία καί τό βάρος ἀχρήστων μαθημάτων. Τό μεγαλύτερο κεφάλαιο τῆς χώρας εἶναι τά κεφάλια τῶν παιδιῶν τῆς. Τούτη ἡ παιδεία ἀποκεφαλίζει τά παιδιά. Τά κάνει ἱκανά νά μὴν κάνουν τίποτε. Οὔτε νά βλαστημήσουν. Ἀκόμη καί ἡ αἰσχρολογία τους περιορίζεται στή λέξη πού τά κάνει συνονόματα. Ἄν τοὺς πεῖς βρισιά τῆς περασμένης 20ετίας θά νομίσουν ὅτι μιλᾷς ἀρχαῖα Ἑλληνικά!

Είναι θλιβερή ή εικόνα που παρουσιάζει σήμερα, παρουσίαζε χθές και θα παρουσιάζει κι αύριο ή ελληνική κοινωνία: να υπάρχουν άνθρωποι άνω των 65 ετών, άνω των 70 ετών, που, ενώ έχουν συνταξιοδοτηθεί, εργάζονται νυχθημερόν, για να συντηρούν τα παιδιά τους μέχρι να τελειώσουν τις άτελείωτες σπουδές τους, τα παιδιά που λιώνουν τα νιάτα τους στα «κηφηνεϊα», που πάνε σπίτι τους να κοιμηθούν την ώρα που οι Άλβανοί πάνε για δουλειά. Θα μου πείτε, τί δουλειά; Όποιαδήποτε δουλειά, αρκεί να είναι τίμια. Όταν μικροί - ακόμη στο Δημοτικό- μαθαίναμε απέξω τον Τυρταίο (ποιός τολμά σήμερα να διδάξει Τυρταίο;) δέν τον μαθαίναμε για να γίνουμε πολεμοχαρείς αλλά για να νοιώθουμε ντροπή, όταν στην μάχη της ζωής, στην πρώτη γραμμή είναι οι παλαιότεροι, οι «γεραιοί» και οι νέοι κρύβονται πίσω από τη σκιά τους. «Αίσχρον γάρ δή τοῦτο... κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον».

Σήμερα, βέβαια, οι χειρωνακτικές εργασίες ελέγχονται σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα από ξένους. Στίς οικοδομές μιλοῦν ἄλβανικά, στα χωράφια πακιστανικά. Σέ λίγο οι χειρωνακτι-

κές επιχειρήσεις θά περάσουν στά χέρια τῶν Κινέζων που κατασκευάζουν ἤδη τό μεγαλύτερο μέρος τῶν τουριστικῶν εἰδῶν που θυμίζουν... Ἑλλάδα. Ἀκόμη και τίς σημαῖες μας στήν Κίνα τίς φτιάχνουν! Κι ἔμεῖς; Ἐμεῖς, ὅπως πάντα, φτιάχνουμε τά τρία κακά τῆς μοίρας μας. «Φτιάχνουμε» τή ζωή μας στήν τηλεψία, που δίνει τά μοντέρνα πρότυπα ὀκνηρίας στή νεολαία, ποθοῦμε μιά χρυσίζουσα ζωή σάν αὐτήν που προσφέρει τό «γυαλί», ἀγοράζουμε πολυτελῆ αὐτοκίνητα μέ δόσεις, κάνουμε διακοπές μέ «διακοποδάνεια», ἑορτάζουμε μέ «ἑορτοδάνεια» και πεθαίνουμε μέ «πεθανοδάνεια». Ἐλεγε ὁ Φωκίων, που πλήρωσε τέσσερις δραχμές τή δεύτερη δόση τοῦ κωνείου που χρειαζόταν για να «ἀπέλθει», πῶς στήν Ἀθήνα δέν μπορεῖ οὔτε δωρεάν να πεθάνει κανείς. Ἐπρεπε να ζοῦσε τώρα...

Λυπᾶμαι που θά τό πῶ, ἀλλά πρέπει να τό πῶ: τό σχολεῖο, οι σχολές και τά ΜΜΕ σακάτεψαν και σακατεύουν τή νεολαία, γιατί μιλοῦν συνεχῶς για τά δικαιώματά της -δικαιώματα στήν τεμπελιά- και ποτέ για ὑποχρεώσεις, ποτέ για χρέος, ποτέ για καθῆκον. Τό καθῆκον ἔγινε ἄγνωστη λέξη.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Οἱ ἐκδόσεις Μυριόβιβλος σᾶς προσκαλοῦν να παρευρεθεῖτε στήν παρουσίαση τοῦ νέου βιβλίου τους «π. Σεραφεῖμ Ρόουζ- ἡ ζωή και τά ἔργα του» Τόμος Α' που θά λάβει χώρα στήν Αἴθουσα Λόγου τῆς Στοᾶς τοῦ Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5 και Σταδίου, Ἀθήνα), τήν Παρασκευή 10 Φεβρουαρίου 2006 και ὥρα 12.30 μ.μ.

Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου ἱερομόναχος Δαμασκηνός θά μεταφέρει μέ ἕνα πλούσιο ὀπτικό ὑλικό, τή ζωντανή μνήμη τοῦ π. Σεραφεῖμ κατευθειάν ἀπό τό Μοναστήρι του στήν Β. Καλιφόρνια.

Τό πρόγραμμα περιλαμβάνει:

- Προσφώνηση τοῦ ἐκδότη Νικολάου Καρέλλα
- «Ἡ συμβολή τοῦ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ στήν ἐπιστροφή τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὁρθοδοξία» π. Πέτρος Ἀλμπαν Χήρς (ὑπ. Δρ. Θεολογίας)
- «Ἡ σημασία τοῦ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ στήν σύγχρονη Ἑλλάδα», Μοναχός Ἀρσένιος Βλαγκόφτης (Δρ Θεολογίας - Πτ. Φιλοσοφίας)
- Παρουσίαση τοῦ βιβλίου ἀπό τό συγγραφέα ἱερομόναχο Δαμασκηνό (Ἰ. Μ. Ἀγίου Γερμανοῦ Ἀλάσκας).

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΔΑΧΗΣ

Ἡ ταπείνωση τοῦ ἀβδᾶ Πινουφρίου, καί μέ ποιόν τρόπο θέλησε νά τήν ἀποκρύψει*

Ο ἀβδᾶς Πινούφριος ἦταν ἱερομόναχος καί Ἑγούμενος ἑνός μεγάλου Μοναστηριοῦ πού βρισκόταν κοντά στήν Πανεφώ, μιά πόλη τῆς Αἰγύπτου. Οἱ ἀρετές καί τά θαύματα πού ἐπιτελοῦσε ὁ ἀβδᾶς Πινούφριος τόν εἶχαν κάνει ὀνομαστό σέ ὀλόκληρη τή γύρω περιοχή. Οἱ ἄνθρωποι τόν τιμοῦσαν τόσο πολύ, ὥστε ὁ ἀβδᾶς Πινούφριος ἔφθασε νά πιστεύει ὅτι, μέ τήν δόξα καί τούς ἐπαίνους πού δεχόταν ἀπό τούς ἀνθρώπους, εἶχε ἤδη εἰσπράξει τούς καρπούς τῶν κόπων του. Ὁ φόβος λοιπόν μήπως ἡ μάταιη καί ἀνώφελη τιμή τῶν ἀνθρώπων, πού τοῦ ἦταν ἰδιαίτερα δυσάρεστη καί ἐνοχλητική, τοῦ στεροῦσε τούς καρπούς τῆς αἰώνιας ζωῆς, τόν ἔκανε νά φύγει κρυφά ἀπό τό Μοναστήρι του καί νά καταφύγει στήν πιό ἀπόμακρη περιοχή, ὅπου ἀσκοῦνταν οἱ Ταβεννησιῶτες μοναχοί. Ὁ ἀβδᾶς Πινούφριος, δέν ἀναζήτησε δέβαια τήν ἀπομόνωση τῆς ἐρήμου καί τήν ἡσυχία, γιά νά ζήσει σύμφωνα μέ τό θέλημά του, καθώς βλέπουμε νά κάνουν πολλές φορές μέ ἀλαζονική ἐπαρση κάποιοι ἀδόκιμοι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι φεύγουν γιατί δέν θέλουν πιά νά ὑπομένουν τόν κόπο τῆς ὑπακοῆς μέσα στό Κοινόδιο. Ὁ ἀβδᾶς Πινούφριος διάλεξε καί πάλι τό ζυγό τῆς κοινοδιακῆς ζωῆς καί ἐγκαταβίωσε σ' αὐτό τό φημισμένο Μοναστήρι τῶν Ταβεννησιωτῶν. Φόρεσε ροῦχα κοσμικοῦ ἀνθρώπου ἀπό φόβο μήπως τόν προδώσει ἡ ἐνδυμασία τοῦ μοναχοῦ, καί μετά κύπησε τήν πόρτα τοῦ Μοναστηριοῦ. Οἱ πατέρες ἐκεῖ τόν ἄφησαν, ὅπως συνήθιζαν, πολλές ἡμέρες νά περιμένει. Ἐκεῖνος ἔκλαιγε καί ἔβαζε μετάνοια σέ ὅλους, ὑπομένοντας κάθε περιφρονητικό λόγο πού ἐκστόμιζαν ἐναντίον του, γιατί ἤθελαν νά δοκιμάσουν τή γνησιότητα τῆς ἐπιθυμίας πού εἶχε γιά νά μείνει στό Μοναστήρι: «Ὁ λόγος

πού σέ κάνει νά θέλεις τήν καλογερική τώρα στά γεράματά σου», τοῦ ἔλεγαν, «δέν εἶναι ὁ ζῆλος σου γιά τή μοναχική ζωή, ἀλλά ἡ ἀνάγκη νά βρεῖς γηροκομεῖο καί διατροφή». Τελικά ὁμως, μετά ἀπό μερικές ἡμέρες, τόν δέχθηκαν.

Ἐπῆρχε ἐκεῖ ἕνας νεαρός ἀδελφός στόν ὁποῖο εἶχαν ἀναθέσει τό διακόνημα τοῦ κηπουροῦ. Σ' αὐτόν παρέδωσαν τόν ἀβδᾶ Πινούφριο γιά βοηθό του. Ὁ ἀβδᾶς Πινούφριος ἐκτελοῦσε ὅλα ὅσα τόν πρόσταζε ὁ προϊστάμενός του καί ὅσα ἐπίσης ἀπαιτοῦσε τό διακόνημα του μέ ἅγια ταπείνωση, πού προκαλοῦσε σ' ὅλους τό θαυμασμό. Ἐπιπλέον, ἐπωφελεῖτο καί ἀπό τή νύχτα, γιά νά ἐκτελέσει κρυφά ὀρισμένες ἀναγκαῖες ἐργασίες, τίς ὁποῖες ἀπέφευγαν νά κάνουν οἱ ἄλλοι μοναχοί, ἐπειδή τίς βαριοῦνταν ἢ τίς σιχαίνονταν. Βλέποντας τό πρῶι οἱ ἀδελφοί ὅτι εἶχε ἤδη γίνει μιά δουλειά τόσο πολύ χρήσιμη, ἔμεναν κατάπληκτοι καί ἀποροῦσαν, γιά τό ποιός ἄραγε τήν εἶχε κάνει.

Τρία χρόνια περίπου κύλισαν μέσα σ' αὐτό τό μόχθο καί σ' αὐτή τήν ταπεινή ὑποταγή, τήν ὁποία ὁ ἀβδᾶς Πινούφριος εἶχε τόσο ποθήσει. Συνέβη τότε νά ἔλθει τυχαῖα στή Μονή ἕνας ξένος ἀδελφός πού γνώριζε τόν ἀβδᾶ Πινούφριο καί πού εἶχε φύγει κι αὐτός ἀπό τήν ἴδια περιοχή τῆς Αἰγύπτου, ἀπ' ὅπου προερχόταν καί ὁ Ἀβδᾶς. Αὐτός λοιπόν ὁ μοναχός τόν ἀναγνώρισε ἀμέσως χωρίς κόπο, ἀλλά τά ροῦχα πού φοροῦσε καί τό τόσο ταπεινό διακόνημά του, τόν ἔκαναν νά διστάζει γιά κάποιο διάστημα νά τόν πλησιάσει. Ὅταν ὁμως κάποια ἡμέρα τόν παρατήρησε καλά στό πρόσωπο, ὅλες οἱ ἀμφιβολίες του διαλύθηκαν καί ἔπεσε ἀμέσως στά πόδια του. Στήν ἀρχή τό γεγονός αὐτό προκάλεσε σ' ὅλη τήν ἀδελφότητα κατάπληξη, ἢ ὁποία στή συνέχεια μετατράπηκε σέ πόνο,

* Ἀπό τό βιβλίο: Ἀβδᾶ Κασσιανοῦ, *Συνομιλίες μέ τούς Πατέρες τῆς Ἐρήμου*, τόμος Α', ἐκδ. «Ἐτοιμασία», σσ. 184-186.

ὅταν ὁ ξένος ἀδελφός ἀνήγγειλε τό ὄνομα ἐκείνου, στόν ὁποῖο αὐτός μέ τόση εὐλάβεια εἶχε βάλει μετάνοια καί τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη τῆς ἀγιότητος τόν εἶχε κάνει γνωστό καί στά δικά τους μέρη. Οἱ μοναχοί ἦταν ἀπαρηγόρητοι πού εἶχαν ἀναθέσει τόσο εὐτελεῖς ἐργασίες σ' ἕναν ἄνθρωπο τέτοιας ἀξίας καί ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπιπλέον τιμημένος μέ τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἀββάς Πινούφριος ἔχυνε ἄφθονα δάκρυα καί ἀπέδιδε στό φθόνο τοῦ διαδόλου τήν ἀτυχῆ συγκυρία, πού τόν ἔκανε νά προδοθεῖ καί ἔτσι νά φανερωθεῖ ποιός πραγματικά ἦταν.

Οἱ ἀδελφοί, περιτειχίζοντάς τον σάν τιμητική φρουρά, τόν συνόδευσαν πίσω στό Μοναστήρι του. Ἐκεῖ ἔμεινε καί πάλι γιά πολύ λίγο. Ἐνοχλημένος γιά μιά ἀκόμα φορᾶ

ἀπό τίς τιμές πού τοῦ ἀπέδιδαν γιά τό ἀξίωμα πού εἶχε καί γιά τή θέση τοῦ Ἡγουμένου πού τοῦ ξαναέδωσαν, ἔφυγε κρυφά καί πέρασε στήν Παλαιστίνη, πού εἶναι ἐπαρχία τῆς Συρίας. Ἐκεῖ ἔγινε δεκτός, ὡς δόκιμος καί ἀρχάριος, στό Μοναστήρι πού ἐμεῖς ἤμασταν. Μετά ἀπό τήν κατάταξή του στίς τάξεις τῶν δοκίμων, ὁ Ἡγούμενος ἔδωσε ἐντολή νά μείνει μαζί μας, στό κελί μας. Ἐλλά οὔτε καί ἐκεῖ, οἱ ἀρετές του καί ἡ ἀξία του μπόρεσαν νά μείνουν γιά πολύ κρυφές. Ἀφοῦ ἀποκαλύφθηκε ἡ ταυτότητά του μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὅπως παλαιότερα, ὁδηγήθηκε γιά μιά ἀκόμη φορᾶ στό Μοναστήρι του, μέ τίς πιό μεγάλες ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καί τιμῆς. Ἐτσι ἀναγκάσθηκε τελικά νά δεχθεῖ νά παραμείνει στή θέση τοῦ Ἡγουμένου πού εἶχε.

✠✠✠✠✠✠✠✠ ✠✠✠✠✠✠✠✠ ✠✠✠✠✠✠✠✠ ✠✠✠✠✠✠✠✠ ✠✠✠✠✠✠✠✠

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΜΕΝΟ «ΔΙΑΖΥΓΙΟ» ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΣ*

Ἄξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ὅπως πολύ καλά γνωρίζετε, προσφάτως κατετέθη ἀπό δύο βουλευτές τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου σχέδιο νόμου γιά τή ρύθμιση τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, τό ὁποῖο συνετάχθη ἀπό τήν «Ἑλληνική Ἐνωση γιά τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολίτη» (ΕΕΔΑ).

Ἐξετάζοντας τίς προαναφερθεῖσες προτάσεις τῆς (ΕΕΔΑ) διαπιστώνει κάθε ἕνας ἀντικειμενικά σκεπτόμενος πολίτης ὅτι: α) ὀρισμένες ἀπό αὐτές εἶναι εὐθέως ἀντίθετες μέ καθορισμένες συνταγματικές ἐπιταγές. Ἐτσι, π.χ. ἡ εἰσήγηση γιά ἐπιβολή ὑποχρεωτικοῦ «πολιτικοῦ γάμου» εἶναι ἀντίθετη μέ τό ἄρθρο 13.1 τοῦ συντάγματος, τό ὁποῖο λέει ὅτι ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης εἶναι ἀπαράβιαστη. Ἀντίθετη μέ τό ἄρθρο 16.2 τοῦ συντάγματος εἶναι ἐπίσης ἡ εἰσήγηση γιά κατάρ-

γηση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπό τή Δημόσια Παιδεία. Τό προαναφερθέν ἄρθρο ὀρίζει ὅτι οὐσιώδης ἀποστολή τῆς παιδείας εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης, ἡ ὁποία ὁμως δέν εἶναι δυνατόν ν' ἀναπτυχθεῖ χωρίς τή διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν β) ἄλλες προτάσεις τῆς ΕΕΔΑ εἶναι ἐμφανῶς ἀντίθετες μέ τό πνεῦμα τοῦ συντάγματος τό ὁποῖο ἐπιβάλλει τήν ἄσκηση τῶν συντεταγμένων ἐξουσιῶν ὑπέρ τοῦ λαοῦ ἐν ὀνόματι καί ἐν συμφωνία μέ τά θέσμιμα τῆς ἐπικρατούσας θρησκείας.

Ἐμεῖς, ὡς Ἑλληνες πολίτες, καταθέτουμε πρὸς πάντα ἀρμόδιο, ἀλλά καί πρὸς τίς συντεταγμένες ἐξουσίες τοῦ κράτους μας τά ἀκόλουθα:

Ἡ ἱστορία καί ἡ παράδοση, γραπτή καί προφορική, ἀποτελοῦν τήν ἀπαρχή καί τίς πηγές, ἐπάνω στίς ὁποῖες στηρίζονται οἱ βασικές καταστατικές ἀρχές τοῦ συντάγματος, ἐνῶ μέ

* Τό παρόν κείμενο-διακήρυξη ἐστάλη στήν πολιτειακή, πολιτική καί ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία καί στά ΜΜΕ, ὑπογραφόμενο ἀπό πανεπιστημιακούς καί ἄλλους ἐπιστήμονες.

βάση τό πνεῦμα τῶν ἀρχῶν αὐτῶν στοιχειοθετοῦνται καί ἐρμηνεύονται ὅλοι οἱ ἐπιγενεῖς νόμοι. Κατά συνέπεια, προκειμένου νά κριθεῖ ἡ συμφωνία ὁποιουδήποτε νόμου μέ τό ἰσχύον σύνταγμα ἀπαραίτητος εἶναι ὁ ἔλεγχος τοῦ κατὰ πόσον ἡ διήκουσα ἐννοια τοῦ νόμου αὐτοῦ συμφωνεῖ μέ τό πνεῦμα τοῦ συντάγματος.

Ἐξεταστέον, ἐπομένως, εἶναι ποιό εἶναι τό πνεῦμα τῶν ἀρχῶν ἐπάνω στίς ὁποῖες στηρίχθηκε ἡ σύνταξη τῶν συνταγμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀπό τῶν πρώτων, ψηφισθέντων στήν ἐν Ἐπιδαύρῳ Α', τήν ἐν Ἄστροι Β', τήν ἐν Τροιζήνι Γ' Ἐθνική Συνέλευση, ἐκείνου τῆς 18ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 1844 καί τῶν λοιπῶν μέχρι ἐκείνου πού ἰσχύει σήμερα.

Ἐκεῖνο πού προκύπτει ἀπό τήν μελέτη τῶν ἑλληνικῶν αὐτῶν συνταγμάτων εἶναι ὅτι ἡ βούληση τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ ἔθνους -πού ὑπέστησαν τά πάνδεινα γιά τήν ἀποτίναξη τῆς «φρικώδους Ὀθωμανικῆς δυναστείας καί τοῦ βαρύτατου καί ἀπαραδειγμάτιστου ζυγοῦ τῆς τυρρανίας»- ἦταν νά στηριχθεῖ ἡ σύσταση, ἡ πολιτική ὑπαρξη καί ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἀναστηθέντος Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπάνω στά θέσμια τῆς μιᾶς Ἁγίας Ὀρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Γιά τόν λόγο αὐτό ἄλλωστε ὡς προμετωπίδα τοῦ πρώτου καί ὄλων τῶν ἐπομένων συνταγμάτων ἔθεσαν τό: «Ἐν Ὄνοματι τῆς Ἁγίας καί Ἀδαιρέτου Τριάδος».

Περαιτέρω, τά τρία πρώτα συντάγματα τῆς Ἑλλάδος διακηρύττουν ὅτι: «Ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος πιστεύουν εἰς Χριστόν εἰσίν Ἕλληνες», ἐνῶ τό σύνταγμα τῆς 18ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 1844 στό ἄρθρο 1 νομοθετεῖ ὅτι: «Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἰς τήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ τῆς ἀνατολικῆς ὀρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πᾶσα δέ ἄλλη θρησκεία εἶναι ἀνεκτή» ἀπαγορευομένης πάσης ἐπεμβάσεως κατά τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας. (οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι ἡμέτερες).

Τό ἰσχύον σύνταγμα ἔχει τήν ἴδια προμετωπίδα: «Εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου καί Ἀδαιρέτου Τριάδος», καί ἀναφέρει (ἄρθρο 3.1) ὅτι «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας, ... γνωρί-

ζει κεφαλή τῆς τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... τηρεῖ ἀπαρασάλευτα... τούς ἱερούς ἀποστολικούς καί συνοδικούς κανόνες καί τίς ἱερές παραδόσεις». Συνάγεται, τοιοῦτοτρόπως, σαφέστατα ἀπό τό ἄρθρο αὐτό ὅτι οἱ ἀποστολικοί καί συνοδικοί κανόνες ὅπως καί οἱ ἱερές παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περιβάλλονται μέ συνταγματική ἰσχύ.

Εὐνόητο, ἐπομένως, εἶναι ὅτι ὁποιοσδήποτε νόμος δέν εἶναι δυνατόν νά θάλει κατά τῶν θεσμίων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἔτσι προβλέπεται ἀπό τό σύνταγμα, ἡ «Ἑλληνική Ἐνωση γιά τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολίτη» (ΕΕΔΑ) στή σχετική πρόταση νόμου εἰσηγεῖται, μεταξύ ἄλλων: α) τήν ἐπιβολή τοῦ ὑποχρεωτικοῦ πολιτικοῦ γάμου β) τήν κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπό τή δημόσια ἐκπαίδευση γ) τήν κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν ὑπηρεσιῶν ἀπό τά ὑπουργεῖα (ἐθνικῆς παιδείας, ἐθνικῆς ἀμύνης, ὑγείας καί κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης) δ) τήν καθαίρεση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων ἀπό τά δημόσια καταστήματα ε) τήν μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στά δημόσια ἔγγραφα. Ἀξιοσημείωτο εἶναι τό γεγονός ὅτι ἐνῶ ἡ ΕΕΔΑ ἐπικαλεῖται γιά τά μέλη τῆς καί τούς ὁμοϊδάτες τῆς τό ἀπαράβαστο τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης γιά διάφορα θέματα, λησμονεῖ ὅτι καί γιά τούς ἄλλους Ἕλληνες πολίτες, πού ἔχουν διαφορετικές ἀπόψεις, ἰσχύει τό ἴδιο ἄρθρο τοῦ Συντάγματος.

«Μάχεσθαι χρή τῶν δήμων ὑπέρ τοῦ νόμου ...» ἔλεγε ὁ μέγας Ἡράκλειτος. (Πρέπει νά μάχομαστε γιά τήν τήρηση τῶν νόμων, ὅπως ἀκριβῶς ὅταν ἐπιβουλεύονται τά σύνορά μας). Αὐτοί, πού πέρασαν «διά πυρός καί σιδήρου» καί νομοθέτησαν μέ τά πρώτα συντάγματα ἀφήνοντάς μας ὡς ἐπιπρόσθετη παρακαταθήκη τό ζωντανό παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίαι τους, θά μᾶς καλοῦσαν ἀσφαλῶς σέ ἐπαγρύπνηση γιά τήν τήρηση τοῦ ὑπέριστατου νόμου τοῦ ἔθνους μας, τοῦ συντάγματος.

Ἐμεῖς, ὡς Ἕλληνες πολίτες, μαζί μέ ἄλλα τρία ἑκατομμύρια Ἑλλήνων δηλώσαμε γραπτῶς καί διαδηλώσαμε λίγα χρόνια πρὶν -μέ ἀφορμή τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες, ὑπέρ τῆς παραμονῆς τοῦ ἄρρη-

κτον συνδέσμου Ἐκκλησίας καί Ἔθνους. Τώρα διαπιστώνουμε ὅτι τά προτεινόμενα μέτρα ἀπό τούς εἰσηγητές αὐτοῦ τοῦ σχεδίου νόμου δέν εἶναι σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τοῦ συντάγματος καί γι' αὐτό εἰσηγοῦμεθα τήν ἄμεση ἀπόρριψή τους ἀπό τούς ἐκπροσώπους τοῦ

Ἔθνους τούς ὁποίους ἐμεῖς, ὁ κυρίαρχος λαός, ἐκλέξαμε. Σέ ἀντίθετη περίπτωση, δηλώνουμε ὅτι θά διεκδικήσουμε μέ κάθε νόμιμο μέσο ὅλα τά δικαιώματά μας.

(Ἀκολουθοῦν ὑπογραφές)

Ἡ ΦΙΜΩΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ. 8 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΘΥΕΛΛΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΝ

τοῦ Ἡλία Χατζηνικολάου

Ἐκτὼ σύντομες ἐρωτήσεις πού γιά τόν καλοπροαίρετο ἀναγνώστη θά μποροῦσαν νά ἀποτελέσουν εὐκαιρία προβληματισμοῦ καί αὐτοκριτικῆς ὁδήγησαν σέ πολυσέλιδη ἀπάντηση ἀνοιχτή στήν κρίση κάθε Ὁρθοδόξως σκεπτόμενου πού δέν παραπλανᾶται ἀπό βερμπαλιστικά, ἀσύνδετα ἐπιχειρήματα καί φράσεις προσωπικῆς ἐμπάθειας.

Ὡς γνωστόν ἡ Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδίδει τό περιοδικό γιά τήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή *Πάντα τά Ἔθνη*. Στό τεῦχος 94 (σελ. 15) δημοσιεύτηκε κείμενο φερόμενο ὡς «ἱεραποστολικό κουῖζ» τοῦ πρωτοπρεσβύτερου Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου ὁ ὁποῖος τόλμησε -ἐκφράζοντας πλῆθος ὀρθοδόξων συνειδήσεων- νά θίξει κάποια «κακῶς κείμενα», ἢ ἔστω σοβαρῶς ἀμφιλεγόμενα ζητήματα.

Ἡ δεκατριῶν σελίδων ἀπάντηση ἀπό τό Γενικό Διευθυντή τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (τεῦχος 95, σελ. 3-15) ἴσως νά εἶχε ἄλλη βαρύτητα ἂν ἡ φωνή τοῦ πατρός Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου δέν κοβόταν καί ἀπό τή στήλη τοῦ περιοδικοῦ *Πάντα τά Ἔθνη* (τεῦχος 95). Ἐπιπλέον, τό ὀρθόδοξο πλήρωμα θά εἶχε τουλάχιστον τό ἐχέγγυο ὅτι ἀκούγεται καί ὁ

ἀντίλογος. *Ἄκουσον μεν πάταξον δε.* Ὄταν ὁμως ὁ ἀντίλογος, ἐκφερόμενος ἀπό ποικίλα πρόσωπα, γιά πλῆθος θεμάτων καί γιά πολλοστή φορά φιμώνεται συλλήβδην καί κάθε διάλογος ἀπορρίπτεται ὡς ἀνεπιθύμητος, τί νά ὑποθέσει κανεῖς. Ὄταν οἱ θεολογικές ἀγωνίες πολλῶν μελῶν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἐκφράστηκαν διαμέσου ἑνός ἀνθρώπου πού πονᾷ ὀρθοδόξως χωρίς νά στρέφεται προσωπικά ἐναντίον κανενός, ἀντιμετωπίζονται μέ τέτοιο τρόπο, γιά ποιό ὀρθόδοξο ἦθος μιλάμε; Καί γιά πῶς ἀλάθητο;

Θέματα πού θίχτηκαν στό κουῖζ καί στήν ἀπάντηση πού δόθηκε, ὅπως τό ἀνοιγμα καί τά ἀνοίγματα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησιολογία, ἡ κανονικότητα, τά βιοηθικά διλήμματα κτλ. εἶναι ἀναμφίβολα θέματα λεπτά πού χρήζουν ἰδιαίτερης προσοχῆς, ταπεινώσεως, ἀλλά καί μακροχρόνιων ζυμώσεων, χωρίς φιμώσεις καί κυρώσεις σέ ὅποιονδήποτε καλοπροαίρετα ἀνησυχεῖ καί ἐκφράζει αὐτή του τήν ἀνησυχία, οὕτως ὥστε νά ἀποφευχθοῦν οἱ πλάνες.

Ὅμως, ἀκόμα καί ἂν στίς μέρες μας τό νόθο συχνά παρουσιάζεται ὡς ἀληθινό, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Καί τά πάντα φανερωθήσονται.

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodox.net.gr

Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:

www.orthros.org

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ, π. Σεραφεῖμ Ρόουζ, *Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα του*, Τόμος Α', ἐκδ. Μυριόβιβλος, Ἀθήνα Νοέμβριος 2005, σσ. 632, σχῆμα 15,5x23.

Οἱ ἐκδόσεις «Μυριόβιβλος» μᾶς ἐχάρισαν ἓνα ἀκόμη ἀξιόλογο βιβλίον τὸ μῆνα πού πέρασε (Νοέμβριος). Πρόκειται γιὰ τὴν μετάφραση ἀπὸ τὰ ἀγγλικά τοῦ βιβλίου τοῦ ἀμερικανικῆς καταγωγῆς Ὁρθόδοξου ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή Ἁγίου Γερμανοῦ στὴν Καλιφόρνια τῶν Η.Π.Α. μέ τίτλο «π. Σεραφεῖμ Ρόουζ, Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα του». Τὴ μετάφραση σέ ζωντανὴ ρέουσα γλῶσσα ἐξεπόνησε ἡ κ. Χαρά Λιαναντωνάκη, ἐνῶ τὸ Εἰσαγωγικὸ Σχόλιον ἀνήκει στὸν ἀμερικανικῆς καταγωγῆς Ὁρθόδοξο ἱερέα π. Πέτρο Ἀλμπαν Χήρς.

Ὁ ὀγκώδης τόμος (632 σελίδες) πού ἔχουμε στά χέρια μας ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο μέρος τῆς πνευματικῆς βιογραφίας τοῦ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ πού ἔγραψε ὁ συμμοναστής καὶ μαθητὴς του ἱερομόναχος Δαμασκηνός.

Πρόκειται, ὅπως διαβάζουμε στὸ Εἰσαγωγικὸ Σχόλιον τοῦ π. Πέτρου Χήρς, γιὰ τὴν «ἱστορία ἐνὸς ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος, παρόλο πού μεγάλωσε σέ μιὰ τυπικὴ οἰκογένεια Ἀμερικανῶν προτεσταντῶν στὴ Βόρεια Καλιφόρνια κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ '50- ἐντελῶς ἀδαῆς σέ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία- πέτυχε νὰ διαρρηξῆι τὰ ἐμπόδια τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ τόπου, νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν καρδιά τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους σύγχρονους δασκάλους τῆς.

Καὶ συνεχίζει ὁ π. Πέτρος Χήρς:

«Μέσα σ' αὐτὲς τὶς σελίδες βρῖσκεται τὸ ἀντίδοτο γιὰ τὸν πειρασμὸ τοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τῆς ἔλευσης τῆς θρησκείας τῆς “νέας ἐποχῆς”, γιὰ τὸ θέλημα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς “προόδου”, γιὰ τὴ γενικὴ μας παράλυση καὶ ἀβελτηρία, γιὰ τὴν ἀλαζονεὶα τῆς κοσμικῆς ἡγεσίας, πού μετατρέπει τὴν Ἐκκλησία σέ “ὀργανισμό”, γιὰ τὴν ψυχρότητα τῆς καρδιᾶς

καὶ τὴν ἀνικανότητα νὰ διακρίνουμε τί προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ τί ἀπὸ τὸν πονηρό. Οἱ ἀπαντήσεις στὰ τόσα πολλὰ ἐκκλησιαστικά μας προβλήματα σήμερα- τὰ προβλήματα τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τοῦ φυλετισμοῦ, τοῦ ἐξελικτισμοῦ καὶ τοῦ ἐξτρεμισμού- γιὰ νὰ ὀνοματίσουμε μόνο τὰ πιὸ γνωστά, βρῖσκονται μέσα στὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου».

Περιμένουμε μέ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ τὸν Β' τόμο.

π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη Δρ Θ. - Πτ. Φ. *Οἰκουμενισμός, Νεοειδωλολατρία καὶ Νέα Ἐποχὴ*, ἐκδ. Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη Ἰανουάριος 2006, σσ. 88, σχ. 12x20.5

Στὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς δημοσιεύει δύο εἰσηγήσεις του σέ ἰσαριθμὰ συνέδρια πού ἔλαβαν χώρα στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 2003 καὶ τὸ 2004 ἀντιστοίχως.

Στὸ πρῶτο μέ γενικὸ θέμα «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρία. Δωδεκαθεϊσμός - Ὑποτίμηση Παλαιᾶς Διαθήκης - Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες» εἰσηγήθηκε τὸ θέμα «Νεοειδωλολατρία καὶ Νέα Ἐποχὴ», ἐνῶ στὸ δεύτερο μέ γενικὸ θέμα «Οἰκουμενισμός. Γένεση - Προσδοκίες- Διαψεύσεις» εἰσηγήθηκε τὸ θέμα «Οἰκουμενισμός καὶ Νέα Ἐποχὴ. Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις καὶ Διάλογοι».

Μέ τὴν ἐξειδίκευση πού ἔχει ὁ συγγραφεὺς στά θέματα πού σχετίζονται μέ τὴ λεγομένη Νέα Ἐποχὴ, πραγματοποιεῖ τεκμηριωμένες ἀναλύσεις μέ τρόπο νηφάλιο καὶ συνάμα πειστικό, καταδεικνύοντας ἀφ' ἐνός τὴν ἔνταξη τοῦ ρεύματος τῆς νεοειδωλολατρίας στὴ Νέα Ἐποχὴ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴ χρησιμοποίησιν τῶν θρησκειακῶν στό πλαίσιο τοῦ διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σχεδίων τῆς πολιτισμικῆς παγκοσμιοποίησιν τῆς Νέας Ἐποχῆς.

† † †
 Νικόλαος Ζουρνατζόγλου (ἐπιμέλεια),
Γέροντας Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, 1924-1994, Μαρτυρίες προσκυνητῶν, ἐκδ.
 «Ἁγιοτόκος Καππαδοκία», 6' ἔκδοση
 βελτιωμένη καὶ ἐπηυξημένη, Θεσσαλο-
 νίκη 2005, σσ. 546, σχ. 17x25, δεμένο.

Ὁ φιλαγιορείτης ἀπόστρατος ἀξιωματικός
 τῆς Ἀεροπορίας Νικόλαος Ζουρνατζόγλου
 ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐλάβεια πρὸς τὸν μακαριστό
 Γέροντα Παῖσιο τὸν Ἁγιορείτη ἔκανε τὸν κό-
 πο καὶ συνέλεξε μαρτυρίες ἐπωνύμων καὶ ἀνω-
 νύμων γιὰ τὸν Γέροντα. Σχεδὸν Διακόσιοι
 Ἐπίσκοποι, Ἡγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν, Καθη-
 γητές Πανεπιστημίου, μοναχοὶ καὶ γενικῶς
 ἄνθρωποι πού ἐγνώρισαν τὸν Γέροντα καὶ
 ἄλλαξε ἡ ζωὴ τους, ἀφηγοῦνται τὴν προσωπι-
 κή τους μαρτυρία.

Τὸ βιβλίο πού προλογίζουν ὁ Καθηγούμε-
 νος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου, ἀρχιμαν-
 δρίτης π. Φιλόθεος καὶ ὁ ἀντιπτεράρχος κ. Νι-
 κόλαος Νόκας κυκλοφορεῖ ἤδη σὲ δεύτερη
 ἔκδοση, ὄντως βελτιωμένη καὶ ἐπηυξημένη.
 Ἰδιαίτερος ἐπισημαίνουμε τὴν παρουσία τῆς
 μαρτυρίας τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ π. Ἡ.
 (ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσει τὴν ἀνωνυμία), ἐκ τοῦ
 στενοῦ κύκλου τῶν μαθητῶν τοῦ Γέροντος, ὁ
 ὁποῖος μεταφέρει τίς αὐθεντικές ἀπόψεις τοῦ
 πατρός Παΐσιου γύρω ἀπὸ τὰ ἐξῆς θέματα:

Α' Ἀντίχριστος - 666 - Ταυτότητες - Χάραγμα.

Β' Περί τῆς θεωρίας τῆς δι' ἐξελίξεως κα-
 ταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου

Δ' Περί ὁμοιοπαθητικῆς

Ε' Περί βελονισμοῦ

ΣΤ' Περί μεταμοσχεύσεων ἀνθρωπίνων
 ὀργάνων

Ζ' Περί παραδόσεως

Τὸ βιβλίο, σὲ μία ἰδιαίτερη φροντισμένη
 ἔκδοση, κοσμεῖται ἀπὸ πλῆθος φωτογραφιῶν,
 ἐνῶ στὸ τέλος του ὑπάρχει Εὐρετήριο ἐννοιῶν,
 πραγμάτων καὶ ὀνομάτων, πρᾶγμα πού τὸ κά-
 νει ἰδιαίτερα χρηστικό.

† † †
 Βασιλείου Α. Δεντάκη Δρ Θ. καὶ Φ., *Συ-
 ναγωγή Πατέρων, ἤτοι Συστηματικοὶ
 Πίνακες τῆς Ἑλληνικῆς Πατρολογίας
 τοῦ J. P. Migne*. Τόμοι ἑπτὰ, ἐν Ἀθήναις
 1968-1991.

Συγχαρητήρια ἀξίζουν στὴν γυναικεία Ἱε-
 ρά Μονὴ Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀταλάντης τῆς
 Ἱ. Μητρ. Φθιώτιδος, πού ἐτύπωσε καὶ διαθέτει
 τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενο μνημειῶδες ἔργο
 τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ
 Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Βασιλείου Α. Δεντά-
 κη († 2001).

Πρόκειται γιὰ ἓναν χρήσιμο ὁδηγό. Ἐνα
 Εὐρετήριο λέξεων, θεμάτων, ὀνομάτων καὶ γε-
 νικότερα πατερικοῦ ὕλικου τῆς Ἑλληνικῆς
 Πατρολογίας τοῦ J. P. Migne (161 τόμοι) παρα-
 τιθέμενο κατ' ἀλφαβητική σειρά.

Μετά τὸν Πρόλογο, τοὺς Πίνακες συντμή-
 σεων καὶ τὴν Εἰσαγωγή, ἀκολουθοῦν τὰ πέντε
 μέρη στὰ ὁποῖα ἔχει διαταχθεῖ τὸ πλούσιο ὕλι-
 κό τοῦ βιβλίου.

Α' μέρος: Πίνακας τῶν συγγραφέων κατὰ
 τόμους

Β' μέρος: Πίνακας τῶν συγγραφέων καὶ τῶν
 ἔργων τους κατ' ἀλφάβητον

Γ' μέρος: Πίνακας ἀλφαβητικός συστηματι-
 κός

Δ' μέρος: Πίνακας ὀνομάτων σχολιαστῶν
 τῶν διαφόρων ἔργων μετὰ τῶν τίτλων τῶν σχο-
 λίων αὐτῶν

Ε' μέρος: Γενικό Ἀλφαβητικό Εὐρετήριο

Τὸ ἔργο τοῦ Καθηγητοῦ Δεντάκη, ὅπως καὶ
 ἡ «Κλείς τῆς Πατρολογίας» τοῦ μακαριστοῦ
 πρ. Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου Σχολα-
 ρίου (†1888) καθιστοῦν πραγματικά εὐχρησθη-
 καὶ ἀξιοποιήσιμη τὴν Ἑλληνικὴ Πατρολογία
 τοῦ J. P. Migne.

Τὸ τηλέφωνο τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίων Ἀναργύρων
 Ἀταλάντης εἶναι 22330/31.520.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Πρόσκληση Πάπα προς τον Ἀρχιεπίσκοπο νά ἐπισκεφθεῖ τό Βατικανό

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα *Καθολική* (29.11.2005) Πρόσκληση στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο νά ἐπισκεφθεῖ τό Βατικανό ἀπηύθυνε ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΣ΄ μέσω τοῦ Καρδινάλιου Ζάν Λουῖς Τουράν, διευθυντῆ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ πρόσκληση μεταφέρθηκε ἀπό τόν Καρδινάλιο τήν Τετάρτη, κατά τή διάρκεια τῆς παρουσίας τοῦ «Μηνολογίου» [Σημ. «Π»: τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Β΄] στό Βυζαντινὸ Μουσεῖο.

Ὁ Καρδινάλιος διάβασε τήν ἐπιστολή πού τοῦ ἔστειλε ὁ Πάπας, γνωστοποιῶντας τή χαρά πού θά εἶχε ὁ Ποντίφικας νά ὑποδεχθεῖ στή Ρώμη τόν κ. Χριστόδουλο «γιά νά δηλώσουμε», ὅπως σημειώνει στήν ἐπιστολή, «ὅτι ἕνα νέο δῆμα ἐπιτεύχθηκε στό δρόμο τῆς συμφιλίωσης καί τῆς συνεργασίας».

«Μαρτυρήσατέ του [τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου]» παροτρύνει τόν Καρδινάλιο ὁ Πάπας, «τή διακαή ἐπιθυμία μου γιά τήν ἀνάπτυξη βαθυτέρων σχέσεων ἐμπιστοσύνης καί ἀδελφούςνης, μέ σκοπό νά δουλέψουμε μαζί στό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς Εὐρώπης. Νά βοηθήσουμε μέ περισσότερη δύναμη τά εὐρωπαϊκά ἔθνη νά ἀναγνωρίσουν τίς χριστιανικές τους ρίζες, ὥστε νά ξαναβροῦν τό γόνιμο σφρῖγος, γιά τό δικό τους μέλλον, γιά τό καλό τῶν προσώπων καί τῆς κοινωνίας στό σύνολό της».

Σχόλιο «Π»: Ἐκκλησιαστικοί παρατηρητές ἐκτιμοῦν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος θά προσπαθήσει νά κάμψει τίς ἀντιδράσεις τῆς Ἱεραρχίας καί νά πάει στό Βατικανό τόν Μάιο τοῦ 2006 μέ τήν εὐκαιρία τῆς παρουσίας ἐκεῖ τοῦ «Μηνολογίου» τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Β΄.

Βιάζεται ὁ Σεβ. Σύρου κ. Δωρόθεος

Κοινό πρωτοχρονιάτικο μήνυμα μέ τόν παπικό ἐπίσκοπο Σύρου ἐξέδωκε ὁ Σεβασμιώ-

τατος Σύρου κ. Δωρόθεος. Φοβούμεθα ὅτι παρόμοιες ἐνέργειες μόνο σύγχυση προκαλοῦν στούς πιστούς, ἐνῶ ἀποδοκιμάζονται ἀπό τήν Ὁρθόδοξο συνείδηση.

Ἀπ' τόν Φράνκενστάιν στόν Μπόλκενστάιν

Μεταφέρουμε ἀπόσπασμα ἄρθρου μέ τόν ἀνωτέρω τίτλο πού ὑπογράφει ὁ Δημήτριος Τούμπανης στό νέο ἀντινεοταξικό περιοδικό πολιτικῆς καί πολιτισμικῆς παρέμβασης *Ρεσάλτο*, πού κυκλοφορεῖ κάθε μήνα. Τό συνηστοῦμε.

... Μπόλκενστάιν Φρίτζ, ὀνομάζεται ὁ ἐπίτροπος πού ἔβαλε τήν ὑπογραφή του κάτω ἀπ' τήν κοινοτική ὁδηγία μέ τήν ὁποία ἡ ἐκμετάλλευση τῆς μαύρης ἐργασίας, ἀπ' τό κεφάλαιο, ἡ κατεδάφιση τῶν ἐργασιακῶν δικαιωμάτων, ὁ ἐξευτελισμός τῶν μισθῶν καί ἡ κοινωνική περιθωριοποίηση τοῦ ντόπιου ἐργαζόμενου ὀλοκληρώνονται.

Πρὶν λίγο καιρό ὁ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων (ΣΕΒ) ζήτησε τήν δημιουργία ζώνης «ἐλεύθερου ἐμπορίου», στίς παραμεθόριες περιοχές, ὅπου θά ἀπασχολοῦνται ἄλλοδαποί ἀπ' τίς γειτονικές χῶρες, μέ τούς μισθοῦς, τήν ἀσφαλιστική κάλυψη καί τήν ἐργασιακή νομοθεσία πού ἰσχύει στήν πατρίδα τους.

Κάτι παρόμοιο εἶναι καί ἡ «ὁδηγία Μπόλκενστάιν», μόνο πού τό διευθυντήριο τῶν Βρυξελλῶν τό πάει πολύ πιό μακριά ἀπ' τόν δικό μας ΣΕΒ. Προβλέπει τό δικαίωμα γιά κάθε ἐπιχειρηματία νά ὀρίζει ὡς ἔδρα του ὁποιαδήποτε χώρα-εὐκαιρίας, μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, λόγου χάρη τήν Ρουμανία. Νά πολιτογραφεῖ ρουμάνικη τήν ἐπιχειρήσή του, κατά τόν τρόπο πού οἱ Ἑλληνες ἐφοπλιστές σηκώνουν στά πλοῖα τους σημαίες εὐκαιρίας: Λιθερίας, Παναμᾶ κλπ!

Κάθε ἐπιχείρηση θά ἐγκαθίστανται ὅπου-δήποτε στήν Ἑλλάδα ἢ σέ ἄλλη χώρα-μέλος τῆς Εὐρώπης τῶν 25 καί δέν θά ὑπόκειται στή

νομοθεσία του κράτους ύποδοξης αλλά στην νομοθεσία του κράτους καταγωγής, απ' όπου και εισάγονται οι εργαζόμενοι που θα απασχολεί. "Αν είναι ή Ρουμανία, οι εργαζόμενοι θα πληρώνονται με ρουμανικό μισθό, 2-3 ευρώ, θα ισχύει γι' αυτούς τό ρουμανικό ασφαλιστικό πλαίσιο και ή ρουμανική εργατική νομοθεσία. Αυτά προς τό παρόν. Γιατί ή Ευρωπαϊκή Ένωση πρόκειται νά γίνει Ένωση-λάστιχο, νά έπεκταθεί δηλαδή όπουδήποτε, χωρίς νά δεσμεύεται από κανένα σύνορο και γεωγραφική περιοχή. Έπομένως αύριο θά μπορεί ν' απασχοληθούν στην Ελλάδα και σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα εργαζόμενοι με άποδοχές και «δικαιώματα» Πακιστάν, Ίνδίας ή Μπαγκλαντές.

...

Νά λοιπόν πώς λύνει ό ίμπεριαλιστικός ... «σοσιαλισμός» τό πρόβλημα της άνισότητας στον κόσμο. Προκαλώντας έξίσωση με βάση τό κατώτερο. "Όχι με την γενίκευση της ευημερίας όπως ούτοπικά όραματίστηκαν οι ίδρυτές του έπιστημονικού σοσιαλισμού και ήλπισαν «της γης οι κολασμένοι», αλλά ρεαλιστικά με την γενίκευση της αθλιότητας!

Αυτός ήταν ό βασικός στόχος της (μεθοδευμένης) «λαθρομετανάστευσης», που τώρα περνάει σε νέο, πιο προωθημένο, στάδιο με την «όδηγία Μπολκενστάϊν». Τ' άφεντικά των πολυεθνικών πρέπει νά είναι ευχαριστημένα. Φρόντισαν την κερδοφορία τους σε βάρος των εργαζομένων και τελικά σε βάρος όλόκληρης της κοινωνίας που όλισθαίνει σε νέο μεσαιώνα.

"Όμως δέν θά κατάφεραν όσα έχουν καταφέρει, χωρίς την βοήθεια των συνδικαλιστικών ήγεσιών, της έπίσημης Άριστερας και των έξωκοινοβουλευτικών παραφυάδων της. Αυτοί ήταν και συνεχίζουν νά είναι οι ιδεολογικοί άπολογητές της μεταναστευτικής πολιτικής των έλληνικών κυβερνήσεων, οι όποιες χρησιμοποίησαν τους φτηνούς και ύποταγμένους άλλοδαπούς για νά άλώσουν ό,τι είχε κατακτήσει ή εργατική τάξη της χώρας μας, με άγώνες και τίς θυσίες γενεών. Κατέπνιγαν απ' την άρχή και συνεχίζουν νά καταπνίγουν κάθε αυθόρμητη αντίσταση, κάθε φωνή διαμαρτυρίας, με τό νά την στιγματίζουν σαν έκδήλωση «ρατσισμού», «έθνικισμού» άκόμα και «φασι-

σμού». Και πάντα βέβαια σε σύμπνοια και άγαστή συνεργασία με την έξουσία. (Ρεσάλτο, τ.1, σσ. 46-47)

Έξοντωτική άπόφαση της Βουλής

Και πάλι από τό Ρεσάλτο (τ.1, σ.13):

Οί διαρρηκτες κτυπούν τον Αύγουστο! Μέσα στον Αύγουστο λοιπόν ή κυβέρνηση της Ν.Δ. με την συνενοχή και της Άντιπολίτευσης (οί χλιαρές και οι ύποτονικές άντιδράσεις είναι συνενοχή), πέρασε στη Βουλή έναν από τους πιο θάρσαρους και άντεργατικούς νόμους στην ιστορία: Τό νόμο 3385/2005 (ΦΕΚ Α210/19.8.2005), ό όποιος ούσιαστικά καταργεί την ιστορικότερη κατάκτηση της παγκόσμιας εργατικής τάξης: Τό όκτάωρο.

Ό νόμος αυτός πρακτικά δίνει την δυνατότητα σε έναν κρατικό ύπάλληλο της Έπιθεώρησης Έργασίας νά καταργεί τό όκτάωρο με συνοπτικές διαδικασίες, εντός τριών ήμερών από τό σχετικό αίτημα του εργοδότη και χωρίς δικαίωμα αντίδρασης των εργαζομένων.

Οί συνέπειες θά είναι άλυσιδωτές και δραματικές τόσο για τους ενεργούς εργάτες όσο και για τους άπόμαχους: Πλήρης ύποδούλωση του εργαζόμενου, κατάργηση έλεύθερου χρόνου, κατάργηση ύπερωριακής άμοιβής, κάθετη μείωση εισοδήματος, μείωση συντάξιμου μισθού λόγω κατάργησης ύπερωριακής άμοιβής και συνακόλουθη μείωση 15-30% των συντάξεων.

Τό βασικό όπλο στό όποιο ποντάρει ή εργοδοσία για νά μπορέσει νά εφαρμόσει τό νέο νόμο, είναι οι ξένοι εργάτες που ζούν στην Ελλάδα, που γι' αυτούς τό όκτάωρο και ή ύπερωριακή άμοιβή είναι έννοιες άγνωστες στις χώρες τους. Γι' αυτό και ταυτόχρονα με τό νόμο αυτό, ή Βουλή ψήφισε και τό νέο μεταναστευτικό νόμο, που ευνοεί την εισαγωγή και παραμονή των πολιτικά ύπανάπτυκτων αυτών εργατών στην Ελλάδα.

Η έξέγερση στη Γαλλία

Χιλιάδες αυτοκίνητα κάηκαν τό Νοέμβριο στό Παρίσι και άλλες γαλλικές πόλεις από έξεγερμένους νεαρούς μουσουλμάνους μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς.

Κάποια χρήσιμα συμπεράσματα από την υπόθεση αυτή: 1) Οί δεύτερης και τρίτης γενιᾶς μουσουλμάνοι μετανάστες στή Γαλλία -οί περισσότεροι ἄραβικῆς καταγωγῆς- ἐξακολουθοῦν νά ζοῦν σέ γκέττο. Δέν ἔχουν ἐνσωματωθεῖ στή γαλλική κοινωνία. Αυτό πρέπει νά προβληματίσει σοβαρά τήν Ἑλληνική Πολιτεία καί τήν Ἐκκλησία, πού ἐλπίζουν ὅτι θά ἐνσωματωθοῦν στήν ἑλληνική κοινωνία οἱ ἐδῶ νομιμοποιούμενοι μετανάστες, κυρίως Ἰσπανοί.

Σημειωτέον ὅτι στή Γαλλία τό ποσοστό τῶν ξένων μεταναστῶν εἶναι 10% ἐνῶ στήν Ἑλλάδα 20% καί ἀκούσαμε τόν ἀμερικανό ὑφυπουργό Ἐξωτερικῶν νά κάνει λόγο γιά ἀλβανική μειονότητα στήν Ἑλλάδα!

2) Παρόμοιες ἐξεγέρσεις, ὅπως ἀκριδῶς καί ἡ πτώση τῶν διδύμων πύργων στή Νέα Ὑόρκη στίς 11 Σεπτεμβρίου 2001, εἶναι τελικά βούτυρο στό ψωμί τῶν παγκοσμιοποιητῶν τῆς Νέας Τάξης. Ὁ φόβος ἀπέναντι στήν ἀπειλή τῆς τρομοκρατίας σταδιακά κάμπει τίς ἀντιστάσεις τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινῆς γνώμης καί τήν κάνει νά συγκατατίθεται -θέλοντας καί μή- σέ μέτρα περιορισμοῦ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν.

Ἄνεξαρτήτως τοῦ ποιός δημιουργεῖ τά γεγονότα, εἶναι ξεκάθαρο ὅτι αὐτός πού ἐπωφελεῖται εἶναι ἡ Νέα Τάξη.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἀμέσως μετά τήν ἐξεγερση στή Γαλλία ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση ἀπεφάσισε καί ἐπίσημα πλέον τήν παρακολούθηση ὅλων τῶν ἐπικοινωνιῶν [σταθερά καί κινητά τηλέφωνα, φάξ, ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο (e-mail)], μέ αἰτιολογικό «τήν ἀντιμετώπιση τῆς τρομοκρατίας».

Ἡ γρίπη τῶν πουλερικῶν

Μήπως στόχος τοῦ ὑπερβολικοῦ θορύβου -θυμηθεῖτε τίς «τρελλές ἀγελάδες» πρὶν ἀπό μερικά χρόνια- εἶναι καί ἡ χρεωκοπία τῶν μικροπαραγωγῶν πρὸς ὄφελος τῶν πολυεθνικῶν κολοσσῶν; Μήπως ἄλλος στόχος εἶναι νά ἀπαγορευθεῖ ὡς ἐπικίνδυνο γιά τή δημόσια υγεία τό κοτέτσι τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου ἀλλά καί τῆς ὅποιας ἄλλης ὑπαίθρου;

Στόχος ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῶν προϊόντων διατροφῆς ἀπό τή Νέα Τάξη. Μᾶς ἔρχεται στό νοῦ καί ἡ προφητεία τοῦ πατρο-Κοσμᾶ ὅτι θά

φορολογήσουν καί τά κοτέτσια.

Νέα βιομετρικά διαβατήρια

Μεταξύ τῶν ὁδηγιῶν γιά τήν ψηφιακή φωτογραφία πού θά τίθεται στά νέα διαβατήρια εἶναι καί τό ὅτι δέν θά πρέπει κανεῖς νά χαμογελά, ὅταν τόν φωτογραφίζουν, γιατί τότε μπερδεύονται τά μηχανήματα.

Χαμογελάστε λοιπόν! Εἶναι πράξη ἀντίστασης στήν Νέα (Ἄ)Ταξία πού προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν οἱ παγκοσμιοποιητές!

«Βιβλίο μίσους» ἢ Καινή Διαθήκη!

Διαβάσαμε καί τά ἐξῆς ἐξοργιστικά μὲν, πλὴν ὅμως ἀναμενόμενα λόγω τῆς φόρας πού πῆραν οἱ παγκοσμιοποιητές. Ἡ εἰδησεογραφία καί τά σχόλια ἀνήκουν στόν καλό μας Ἄντιφωνητῆ ἀπό τή Θράκη (τεῦχος 26.10.05)

Πρόκειται γιά ἕνα νέο συγκλονιστικό, προερχόμενο ἀπό τήν ἀμερικανική Γερουσία καί ὄλοι τό κάνανε γαργάρα γιά εὐνόητους λόγους, ὅπως καί ὅ,τι ἄλλο σημαντικό συμβαίνει παγκοσμίως, καθὼς προτεραιότητα ἔχουν τά ψεύδη γιά τίς Ἀλκᾶϊντες, τίς πτηνοεπιδημίες καί ἄλλα σκιάχτρα τῶν ἀποθλακωμένων μαζῶν. Ὁ προτεινόμενος νόμος S. 1145 υἱοθετεῖ τόν ὀρισμό τῆς πανίσχυρης ἐβραϊκῆς ὀργάνωσης Anti Defamation League (ADL) τοῦ «μίσους» ὡς «προκατάληψης» ἐναντίον προστατευόμενων πληθυσμιακῶν ὁμάδων (σάν τούς ὁμοφυλόφιλους καί ὄχι μόνο...) Αὐτό καθιστᾶ τή Βίβλο «λογοτεχνία μίσους» (hate literature), ὁ λόγος τῆς καθίσταται «λόγος μίσους», οἱ δέ Χριστιανοί γίνονται... ἐγκληματίες μίσους!

Δέν πρόκειται γιά φανταστικό σενάριο, ἤδη πρὶν ἕνα χρόνο 11 Χριστιανοί συνελήφθησαν κατ' ἐντολήν τῆς περιφερειακῆς Εἰσαγγελέως Φιλαδέλφειας Λύν Ἀμπραχαμ (ἐξέχον μέλος τῆς ADL) ὡς «ἐγκληματίες μίσους» γιὰτί ἀναπαρήγαγαν ἐδάφια τῆς Βίβλου πού καταφέρονται ἐναντίον τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Μέ τόν ἴδιο νόμο οἱ ἱερεῖς θά διώκονται ἂν ἀναπαράγουν ἐδάφια τῆς Καινῆς Διαθήκης πού κατηγοροῦν τούς Ἑβραίους ὅτι... συνωμότησαν κατά τοῦ Ἰησοῦ! Καθὼς δύο ἀκόμη ρεπουμπλικάνοι γερουσιαστές (Arlen Specter/Pennsylvania καί Mike De Wine/Ohio) δῆ-

λωσαν ότι θα υπερψηφίσουν τό νομοσχέδιο, ή πλειοψηφία κερδήθηκε για τούς ύποστηρικτές του καί έντός τών ήμερών κατατίθεται. Καί μή χαιρέστε πού αὐτά «γίνονται άλλοῦ», ή σειρά μας ἔρχεται.

Κατάργηση τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κατ' ἀπαίτηση τών Ἑβραίων!

Ὅπως διαβάζουμε, στίς 5 Δεκεμβρίου 2005 συνήλθε στή Γενεΰη ή σύνοδος τών 192 κρατῶν πού ἔχουν ύπογράψει τή Συνθήκη τῆς Γενεύης για τήν ἀνθρωπιστική βοήθεια. Θέμα συζητήσεως: ή πρόταση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ νά καταργηθοῦν τά σύμβολα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου (τό ἀντίστοιχο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ στίς ἰσλαμικές χώρες) καί νά υἰοθετηθεῖ ἕνα νέο, «οὐδέτερο» σύμβολο, ὁ Ἐρυθρός Κρυσταλλος, δηλαδή ἕνας ἐρυθρός ρόμβος σέ λευκό φόντο. Αὐτό καί ἔγινε τελικά, για νά φανεῖ για ἄλλη μιά φορά, ποιός κυβερνᾶ αὐτόν τόν πλανήτη.

«Σερίφηδες» γίνονται ἀπό 1.1.2006 οἱ ἀστυνομικοί μας

Σκανδαλώδης ἀπόφαση ἀλλαγῆς τών διακριτικῶν σημάτων τών Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν ἐλήφθη στό τέλος Νοεμβρίου. Παραθέτουμε σχετικό δημοσίευμα ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος

«Σάλο ἔχει προκαλέσει στήν Ἀστυνομία ή ἀπόφαση για τήν ἀντικατάσταση τών σημάτων τών ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν καί τών διακριτικῶν τών βαθμῶν τών ἀνώτερων καί τών κατώτερων ἀξιωματικῶν. Ὁχι μόνο ἐπειδή οἱ ἀστυνομικοί καλοῦνται μέ δικά τους ἔξοδα νά ἰκανοποιήσουν τά γοῦστα καί τίς διαθέσεις τών ἐμπνευστῶν τοῦ ὄλου ἐγχειρήματος, ἀλλά καί ἐπειδή ἀλλάζουν οἱ συμβολισμοί καί σηματοδοτοῦνται νέες ἀποφάσεις...

Σύμφωνα μέ τίς νέες τεχνικές προδιαγραφές, τά διακριτικά τών ἀξιωματικῶν ἀπό τόν βαθμό τοῦ ὑπαστυνόμου Β' μέχρι καί τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντῆ δέν θά ἔχουν στό ἐξῆς ὡς βάση τά γνωστά ἀσημί καί χρυσά εἰκοσάκινα βυζαντινά ἀστέρια μέ τόν σταυρό στό κέντρο, ἀλλά ἕνα ἐξάκινο ἀστέρι πού ἤδη προκαλεῖ ἀντιδράσεις ἀπ' ὄσους θεωροῦν ὅτι μοιάζει μέ

τό ἐβραϊκό ἀστέρι τοῦ Δαβίδ. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὑποστηρίζεται δέβαια ὅτι τό νέο σῆμα ἀποτελεῖ ἀπλῶς προσαρμογή στά ἰσχύοντα σέ ξένες Ἀστυνομίες, ὅπως τών ΗΠΑ. Τό γεγονός ὅτι καταργεῖται ὁ σταυρός - σύμβολο τῆς χριστιανοσύνης καί καθιερώνεται ἕνας ἄλλος συμβολισμός πού δέν ἔχει σχέση μέ ὅσα διαχρονικά πρεσβεύει τό ἑλληνικό κράτος, ἔχει θορυβήσει τά μάλα καί τή Θρησκευτική Ὑπηρεσία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας ή ὁποία πληροφορήθηκε τίς ἀλλαγές αὐτές ἀπό ἀρκετούς θρησκευόμενους ἀστυνομικούς, πού ζήτησαν ἐνημέρωση για τό θέμα.

Πρόκειται στήν οὐσία για ἀλλαγές ἐπί τών στολῶν τών ἀστυνομικῶν πού θά ἐφαρμοστοῦν ἀπό 1/1/2006 καί τίς ὁποῖες, ὅπως μᾶς καταγγέλλθηκε σκανδαλωδῶς καλοῦνται νά πληρώσουν οἱ ἴδιοι. Για τίς νέες προδιαγραφές ἤδη ἔχουν ἐνημερωθεῖ οἱ ἰδιῶτες κατασκευαστές πού ἐκδήλωσαν ἐνδιαφέρον καί οἱ ὁποῖοι θά προβοῦν ἔγκαιρα στήν κατασκευή τών νέων διακριτικῶν για νά εἶναι διαθέσιμα στό ἐλεύθερο ἐμπόριο.

Μέ τά νέα σήματα ὑπηρεσίας, τά ὁποῖα καθιερώνονται ὡς ἀναπόσπαστο τμήμα τῆς στολῆς, πρέπει νά ἐφοδιαστοῦν περίπου 45.000 ἀστυνομικοί. Τά νέα διακριτικά ἀφοροῦν περίπου 7.000 ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι θά κληθοῦν νά πληρώσουν περίπου πέντε εὐρώ για τό σῆμα καί 40 εὐρώ για τά διακριτικά, ἀνάλογα μέ τίς στολές πού διαθέτουν.

Σχόλιο «Π»: Τό δημοσίευμα δέν ἀναφέρει ὅτι ἀλλάζει καί τό ἔμβλημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, καθώς ἀπαλείφεται ὁ σταυρός πού βρισκόταν πίσω ἀπό τή ζυγαριά καί τό κλαδί ἐλιάς.

Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων ὄλο καί πιά ἀπροκάλυπτα μᾶς δείχνει τό πραγματικό της πρόσωπο. Ἐκδηλώνει ἕνα μῖσος ἀπέναντι σέ καθετί πού ἔχει σχέση μέ τόν Χριστιανισμό.

Μόνο πού ή Νέα Τάξη διάζεται πολύ καί ἔτσι δέν κρατᾶ πλέον οὔτε τά προσχήματα. Ὅποτε γίνεται φανερή σέ κάθε καλόπιστο ή πονηρία τῆς.

616 ἀντί για 666!

Εἶναι παρατηρημένο ὅτι κάθε χρόνο, Χριστούγεννα καί Πάσχα, τά διεθνή Μ.Μ.Ε. σε-

